

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VANĂTORILOR DIN ROMANIA

Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923

SEDIUL „UNIUNEI” :

STR. SF. IONICĂ, 6 / BUCURESTI I.

TELEFON 313/47

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: STR. SF. IONICĂ No. 6 — BUCUREȘTI
CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare :

MIHAIL SUTZU și GH. NEDICI

Președinte :

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți :

NICOLAE RACOTTA și General I. GĂRLEȘTEANU

Secretar General :

N. COJESCU

Membrii-Consilieri :

C. G. ALEXIANU, Dr. C. ANDRONESCU, Principele GEORGE V. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂTIANU, AL. G. BUZDUGAN. Principele JEAN CALIMACHI, GRI-GORE P. CARP, Dr. E. COSTINESCU, M. DRĂCEA, Prof. ERNEST JUVARA, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), Colonel A. MICU, General G. G. MANU, N. MANTU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, ISTRATE N. MICESCU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal), DIMITRIE I. NICULESCU, L. OANEA, M. SC. PHERECHYDE, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE A. PLAGINO, IONEL POP, VASILE V. ȘTEFAN, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SCUPIEVSCHI, Dr. O. STOICHIȚĂ, Prof. Dr. G. UDRISCHI, Ing. EMIL WITTING.

Censori :

S. BODNĂRESCU, G. A. GOLESCU, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII :

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la „REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru. Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune : În toate zilele de lucru dela 4—7

Sediul: STR. SF. IONICĂ No. 6 — BUCUREȘTI I.

— TELEFON 313/47 —

INCEPE VÂNĂTOAREA DE PRIMĂVARĂ!

pentru vânat de baltă și sitari, oferim vestitele noastre cartușe :

"3 STELE"

"2 STELE"

"1 STEA"

Ele se vând la toate magazinele speciale din țară.

Unde nu se găsesc, le trimitem urgent, la comandă.

Cereți noul preț curent!

FABRICA ROMÂNĂ DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE, S. A.

BUCUREȘTI

ȘOSEAUA ȘTEFAN CEL MARE No. 45

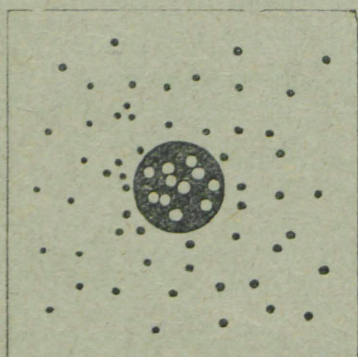
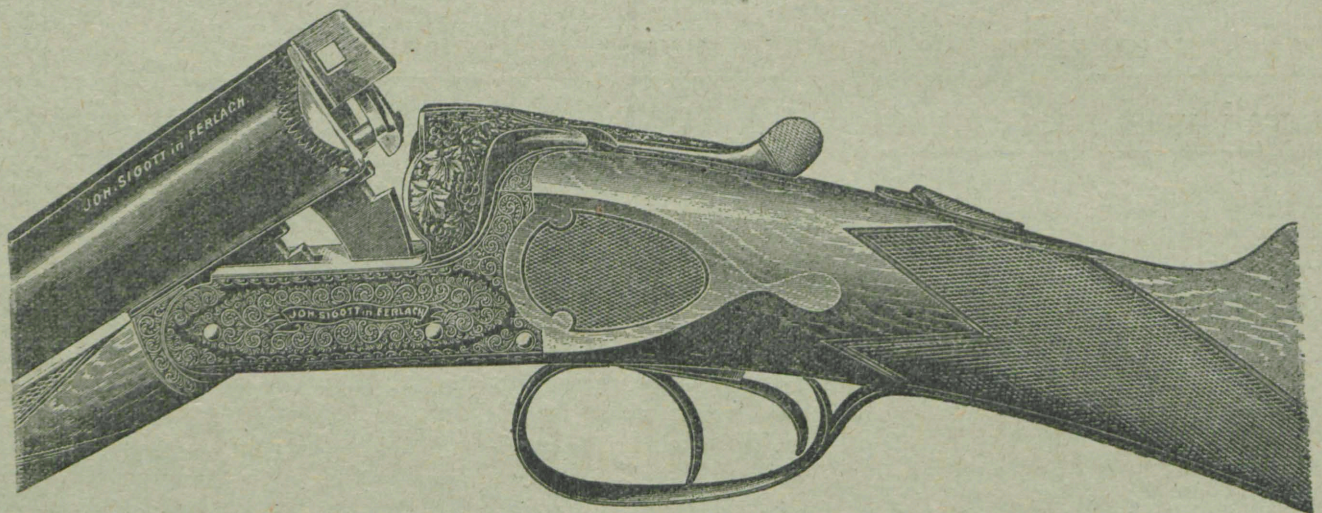

FABRICA DE ARME DE VÂNĂTOARE IOHANN SIGOTT

FERLACH — KÄRNTEN — AUSTRIA

Produce și vinde cele mai moderne arme de vânătoare
și anume:

ARME DE VANATOARE ELEGANTE CU DOUĂ ȚEVI DE ALICE CU ȘI FARA
ARME PENTRU TRAGERE LA PORUMBEI (ȘI PERECHI) TOATE
COCOȘE
CU UN TIR SUPERIOR

CIBLA

Mărimea 63×63 cm., cu lovitură
trasă din foraj Sigott-Drall-
Rifle la 50 pași cu alice No. 6

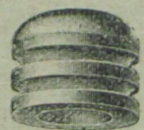
Inventatorul și singurul îndreptățit la con-
struirea „forajului Sigott-Drall-Rifle“ cu e-
fect de tir neobișnuit de strâns și o penetrație
mare a alicelor (vezi cibla).

Construiește deasemenea arme mixte, arme
mixte sistem Bock, Drillinguri, arme cu două
țevi de glonț (Express) și carabine cu repe-
țiție în toate calibrele chiar și pentru glonț-
ul de mare viteză 7×65 Brenneke și 8×60
Magnum. Gioanțele acestor cartușe au o
traectorie aproape dreaptă până la peste
300 m. și o eficacitate fulgerătoare asupra
vânatului. Armele pentru aceste cartușe se
pot utiliza în special pentru vânarea cerbil-
lor mari, pentru mistreți și urși.

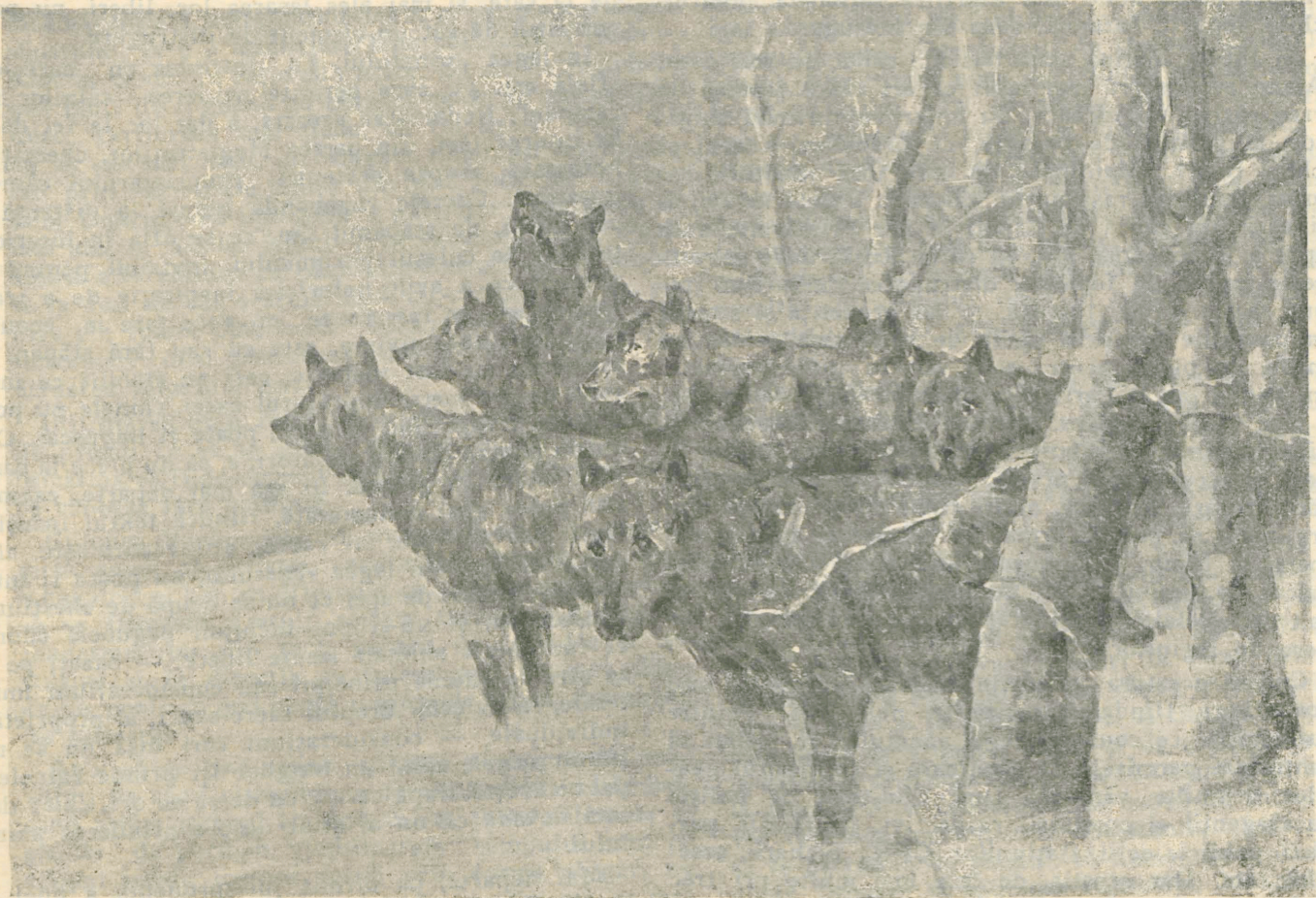
Armele mele sunt sub raportul construcției
precise și solide precum și al calității tiru-
lui, foarte eține și dau pentru orice armă

o garanție pe cinci ani. Construcțiile mele sunt premiate de multe ori cu medalii de aur.
Mii de scrisori de mulțumire din partea notabilităților și a vânătorilor profesioniști
stau la dispoziția tuturor.

Catalogul bogat ilustrat în care sunt gravate după natură și descrise în amănunt ar-
mele mele. Se trimit la cerere de fabrica mea sau de Uniunea Generală a Vânătorilor
din România, Str. Sf. Ionică No. 6, unde se pot vedea și cumpăra.

Glonț Sigott
pentru forajul Si-
gott-Drall-Rifle și
pentru țevi cu fo-
raj choke

CÂTE-VA CHESTIUNI IMPORTANTE

de AL. ŞUTZU

preşedinte la Trib. Cluj

În acest articol aşi vrea să spun, cele multe, ce frământă sufletul la câţiva vânători corecţi, din România, pentru rezolvarea, în fine, completă a desideratelor vânătoreşti, — fără de care rezolvare, vânatul nostru statornic, local, va dispărea complet.

Tristă veste, fiindcă îmi scrie un prieten, că pe acolo... nu mai este vânat! Iepurii şi potârnicurile, au ajuns rarităţi, — dropiile deapănarea devin invizibile, — spurcaci, când se văd, vânătorul, aproape nu mai ştie, despre ce fel de pasere e vorba! Şi când te gândeşti, că nu mult înainte de război, încă se vorbea de goane, iarna la iepuri, cu rezultate, de sute de bucăţi, zecile de vânători la potârnicuri, — cu zecile în geanta unui vânător, dropiile, de asemenea acopereau, primăvara, arăturile. cu sutele, — iar în Moldova, căprioarele şi porcii mistreţi, erau obiectul discuţiunilor favorite, ale vânătorilor, din cauza rezultatelor frumoase obţinute la fiecare vânătoare.

Astăzi!... tăcere mormântală! pentru ce?... Fiindcă vânatul s'a împuţinat într'atâta, încât, aproape nu mai este, în schimb, vânătorii mişună în toată ţara, cu puşti de valoare, şi cu automobile şi mai de valoare, ce umblă şi scotocesc colţurile cele mai depărtate, la câmp şi la munte, unde urmăresc fără măsură sau rezervă, bietul vânat, după care focurile de puşcă, sună şi tună, indiferent dacă poate fi nimerit sau nu. Aşa precum zic, iubite prietene, şi inima ta va tresare, îndurerată de acest obicei înrădăcinat în sufletul multora din colegii noştri de vânătoare, ce

nu-şi cunosc interesul, confundând nobilul sport de a vâna, cu plăcerea nesăbuită, de a se amuza pe contul bietelor animale!

De câte ori nu auzim, pe acei ce se pretind vânători,.. lăudându-se că au tras asupra unui vânat, la distanţă de 100 metri, ce importă pentru ei, că ucid imediat sau nu, că doară trebuie să arate tuturora, că puşca sună tare, şi în fierbinţeala aceia, dictată, mai mult de alte simţiminte decât acele corect vânătoreşti, îşi încearcă la toate ocaziile, pe bietul vânat ce se arată, puterea armei perfecţionate, care trebuie să ucidă la sute de metri. Armele însă sunt încercate, de fabrică, până la 36 metri, aceasta fiind măsura corectă la care trebuie şi vânătorul, să-şi permită tirul pe vânat, dar pe care, nu o respectă, din lipsa totală de simţimânt vânătorec, — şi astfel de cele mai multe ori, animalele rănite, îşi dau în cele mai grozave chinuri, sfârşitul într'un tufiş, unde îl mănâncă viermii. Dacă la acest exerciţiu condamabil de tragere, egal de mult obișnuit în toate părţile României Mari, mai adăugăm şi celelalte multe de care nu se ţine în destul seama, ajungem, după cum din nefericire este şi cazul, la pustiirea totală a ţinuturilor noastre, ce înfloreau altă dată de belşugul vânatului. Cu toate acestea, natura a înzestrat, vechiul nostru Regat, cu cele mai frumoase câmpii bogate în seminţe, şi în ascunzişuri, — cu cele mai întinse păduri, codrii minunaţi, izvoare limpezi, — şi cu o climă, care nu e tocmai ne-propice vânatului,

fiindcă acolo unde este îngrijire rațională, potârnicile, iepurii, fazanii... sunt din belșug.

Și totuși, alarma sună tristă... vânat nu mai este! Acum se observă mai mult ca ori când, fiindcă de vreo câțiva ani încoace, s'a împuținat în mod simțitor, și vânatul de pasagiu, ca prepelița, sitarul și chiar rațele, împuținare de care însă vânătorii români, sunt cei mai puțin vinovați. Rațele se împuținează din cauză că țăraniile le iau Primăvara, oule spre a le consuma, și cred că în Rusia unde se vorbește mereu de foamete, distrugerea cuiburilor trebuie să fie și mai intensă, — iar prepelița și sitarii, la pasagiile lor prin țările de sud, sunt prinse cu miile, cu plase, pentru a fi servite apoi, marinate, în Anglia sau la Paris, și consumate drept delicatose.

Dar vânatul nostru, mai are dușmani: Braconierii bipezi, fiindcă braconieri patru-pezi, sunt câinii liberi, și aceștia ca și primii, vânează orice și or când, fără cruțare. Așa dar, mulți chiar foarte mulți, dintre aceia ce posedă arme, pe la sate și prin orașe, merg la câmp, și împușcă, fără a se mai interesa măcar de timpul oprit, de împerechiere, de clocire sau de celelalte considerațiuni, ce s'au avut în vedere de legiuitor.

Contra acestora, măsurile drastice din lege, nu-i pot atinge, fiindcă autoritățile nu-i văd. Printre autoritățile ce conform legii vânatului ar trebui să controleze permisele de vânatoare și conținutul genților domnilor vânători, sunt Chestorii de poliție cu sergenții și comisarii respectivi, jandarmii, paznicii publici, șefii stațiunilor CFR., picherii șoselelor, etc. Dar aceștia, de cele mai multe ori trec pe lângă acel ce duce arma în spate, fără a-l cerceta. Rezultatul e ușor de văzut, braconierii fără a plăti vreo taxă, vânează și distrug vânatul, în ciuda și disprețului legilor și a vânătorilor adevărați, cari au respectat legile, dar cari desgustați de această ne-regulă asupra căreia cum am zis, autoritățile închid ochii, fie că părăsesc acest sport care costă foarte mult, fie că ajung să se conrupă și ei.

După braconieri, vin ca element distructiv, copii sătenilor. Primăvara, când merg la câmp, însoțind pe părinții lor, la plivit, și când nestingheriți, se dedau la distrugerea cuiburilor de păseri, sau prind puii de iepuri. Cine oare le spune că nu e bine? Nici măcar învățătorul dela sate, care ar trebui odată să înțeleagă, că datorită lui de îndrumător, nu se limitează numai la executarea strictă a programului Ministerial, dar în fine punându-și inima la contribuție, să se ocupe și de bogățiile naturale din localitatea în care profesază, infiltrând prin prelegeri, școlariilor și locuitorilor satului, că este tot atât de nedrept, de criminal chiar, a distruge un cuib de prepelițe sau de potârnică, sau a prinde puii de iepuri, spre a-i aduce acasă, unde pier de foame, precum este dacă ar ucide purcelul vecinului, sau alt animal domestic ce nu-i aparține. Altă pacoste ce apasă peste vânatul nostru, sunt câinii lăsați liberi, fie în preajma satului fie peste hotare unde însoțesc, fără de nici un rost pe stăpânii lor, prigonind și ucizând tot vânatul ce le iese în calea ce și-o aleg peste ogoare, într'adins, tocmai fiindcă știu că vor putea prinde și mânca, flămânziți cum sunt, vreo iepuroaică sau vre-o cloșcă de potârnică, de cari, știut este că primăvara, se pot apropia mult mai lesne.

Despre acești braconieri quadrupezi, înmulțiți peste necesitățile reale, și ținuți pe lângă curtea fiecărui sătean, fără de nici un rost, s'au ocupat mereu cei bine intenționați față de vânatul nostru, și au arătat că înmulțirea vânatului, constituie o bogăție pentru țară, pe când înmulțirea fără rost a câinilor

pe la sate, și mai ales lăsarea lor, liberi, nu poate constitui de cât un element de distrugere.

În legea vânătorului, s'a introdus cu oareș-care sfială art. 33, care permite uciderea câinilor fără „stăpân“. Redactarea aceasta, a dat loc la fel de fel de interpretări, din partea Magistraților, chemați să hotărască, asupra pretenției proprietarului câinelui împușcat. Câinele vagabonda numai la distanță de 200 metri, de stăpânul său, ce se afla în interiorul tarlalei, la culesul porumbului, invizibil pentru vânătorul ce a avut nefericita inspirație de a trage, înainte să se intereseze cu voce tare la ecurile câmpului, dacă jivinia, este cu sau fără stăpân. De asemenea au fost instanțe, cari au stabilit ca într'o zonă de 500 metri împrejurul casei, câinele nu poate fi socotit vagabond, deci nu poate fi împușcat. Concluzia pentru domni vânători, e, să nu piece la câmp, fără metru în geantă. Și așa mai departe, exemple s'ar putea găsi nenumărate, fiindcă textul însuși al legii este de vină, iar rostul util vânătoarește, al acestui articol din legea vânatului, nu poate fi întotdeauna înțeles, de acei ce nu se ocupă de chestiunile vânătoarești, și nu-și pot închidui pagubele enorme ce fac aceste animale lăsate libere, — bazați pe nu se știe ce anume principii sau considerațiuni unilaterale, să-i zicem- dreptul sacro-sanct, al proprietății individuale, — considerațiuni cari însă nu se mai țin în seamă, când un hingher îți prinde câinele și ți-l otrăvește, după carantina de 24 de ore, chiar dacă faci dovada că nu ai știut despre prinderea animalului.

Mai departe, ca ultimă jurisprudență a unei instanțe din F. s'ar fi hotărât, după cum îmi comunică un coleg de vânatoare, că ar fi cetit în un ziar, că numai câinii de rasă vânătoarească, că dacă sunt lăsați liberi, pot fi uciși, adică tocmai contrar înțelesului legii, care în art. 81, spune că acești câini trebuie prinși și restituiți proprietarului, sub rezerva achitării despăgubirei pretinse, — dispoziție rațională, câinele putându-se ușor răsleți de stăpânul său, în urmărirea vânatului ce nu cunoaște hotar.

Prin urmare este timpul, pentru salvarea bogăției acesteia pe care însuș natura ne o dă cu prisosință și fără altă trudă, decât aceia de a aviza la conservarea ei, este timpul zic pentru aceia de sus autorizați, să se ocupe de chestiunea vânatului nostru oropsit, să introducă mult așteptatul articol, care să curme odată pentru totdeauna, nedumerirea cu câinii fără stăpân, stabilind, după bogăția săteanului, dreptul a poseda un câine, declarat util, care să nu fie impus cu vreo taxă, iar câinii peste cel util să fie taxați, dar sub obligația de a nu-i lăsa liberi, pe nici unul, nici măcar pe stradă, sub sancțiunea uciderei lor de or cine, fără drept pentru proprietarul câinelui ucis, la vre-o despăgubire. Câinii duși pe câmp, cu ocazia muncilor agricole, să nu fie nici odată lăsați liberi. Iar acei destinați pazei turmelor (de cel puțin 50 capete de vite), să fie lăsați liberi, dar în acest caz excepțional, numai cu lemnul reglementat la gâtul animalului. Să nu se omită sancțiunea nerespectării acestei din urmă dispozițiuni. Pedepsa amenzii, sau uciderea câinilor, după alegerea aceluia ce constată infracțiunea.

Astfel și sătenii vor învăța să aprecieze, câinele îngăduit de lege, și prin faptul că-l vor ține întotdeauna lângă ei, îl vor învăța să le fie mai atașat avutului lor, și într'adevăr folositor.

Să nu se uite însă, că oricât ar face legiuitorul, nu va fi destul, dacă societățile de vânatoare și membrii componenți, nu-și vor îndeplini și obligațiunile menirei lor, dând și ei tot concursul pentru aplicarea

fără excepție a sancțiunilor legii, și pentru ocrotirea vânatului, prin o amenajare bine chibzuită a terenurilor și o vânare rațională a lor. Să nu se îngăduie mai mult de o goană cu bătași pe an în aceiași pădure. Teritoriile mai slabe, să fie oprite timp de un an sau mai mult, iar sângele vânatului împospătat, prin exemplare aduse din alte localități depărtate. Distrugerea intensivă a paserilor răpitoare și mai ales a câinilor liberi, prin orice mijloace. Paza atentă a terenului, cu paznici pricepuți cărora să nu li se dea, de cât o armă mică cu cartușe cal. 22, cu care pot foarte bine ucide răpitoarele, fără însă a fi îndemnați, prin posedarea acestui fel de armă, la uciderea vânatului util.

Inființarea unui fond de rezervă, pentru acordare de premii ce să se achite imediat, jandarmilor, sau oricărui va fi descoperit și denunțat justiției, pe acei ce vânează fără permise.

Uniunea Vânătorilor, să mărească taxa de abonament anual al revistei, care astăzi într'adevăr este o bagatelă și pentru diferența ce se va încasa în plus, să se trimeată gratuit revista tuturor secțiilor ai jandarmeriilor din țară, pentru ca cetind-o să se cultive și în direcția ce interesează vânatul, dându-ne, poate cu mai multă tragere de inimă, concursul lor neprețuit.

Apoi să se țină seama, că dela exproprierea moșiilor, de când sistemul de agricultură s'a schimbat, când astăzi țăranul își cară în sat toate păioasele și glujile de porumb, viețuitoarele câmpului sunt în timpul iernii, expuse peirei prin foame și ger, ne mai având ce mânca și nici unde se adăposti, ca mai înainte de expropriere, când proprietarii latifundiarilor

aveau la diferite puncte pe moșie, locuri alese ca mai potrivite și adăpostite, în vre-o depresiune a terenului, unde intenționat, de teama incendiului și pentru o mai bună pază, își adunau păioasele în șire lungi și înalte, cari prezentau pentru vânatul din prejur, adăpoaste sigure și hrană abundentă. Prin urmare, nu rămâne altceva de făcut, pentru înlăturarea acestui rău, care de sigur contribuie la împuținarea vânatului, decât societățile să cumpere toamna, cu un preț mai ieftin, o cantitate anume de păioase și de coceni, pe locurile cele mai izolate și mai adăpostite ale câmpului, unde în timpul iernilor grele, animalele își vor găsi adăpost sigur cum și hrana necesară.

Iar primăvara, când teama viscoalelor va fi trecută, păioasele și cocenii rămași, vor putea fi vândute de sigur cu un preț mai bun, decât au fost cumpărate, așa că cheltuiala va fi de mică importanță, față de ajutorul însemnat ce i s'a dat vânatului, care la rândul său va popula din belșug teritoriul.

Acestea fiind spuse, pe lângă multe altele ce ar mai fi trebuit scrise, după modesta mea părere, să-mi fie îngăduit, ca vânător, ce port arma de mai bine de 30 de ani, să adaug un mic sfat: Educați-vă tineretul vânătoresc, prin întruniri la câmp primăvara, în timp când nu e nimic de vânat, și aci prin tragere la țintă și la talere de lut, să câștige obiceiurile cele bune de a mânui arma, și de a trage precis și la distanța ce-i îngăduie pușca. Să audă și să ia parte la discuțiile ce fatalmente, la astfel de întruniri, se vor deschide, referitor la chestiunile vânătoresci și să se pătrundă de gândul, că numai prin ocrotire se poate ajunge la sporirea vânatului, stăpânindu-și fiecare patima înăscută, de a ucide, fără rost.

M. S. Regele întovărășit de D-I N. Săulescu, la vânătoarea dela Ghimpași-Vlașca, pe terenul fazaneriei D-lui D. I. Niculescu.

Foto Plagino

CUM SĂ DĂM DRUMUL VÂNATULUI DESTINAT IMPROSPĂTĂRII SÂNGELUI

de OTVÖS BALAZS

Casa Verde-Timișoara

Necesitatea improspătării sângelui la vânat, este o chestiune prea cunoscută și complet dovedită.

Acum va fi vorba despre felul, cum să dăm drumul vânatului proaspăt.

1. Epurile este de firea lui foarte fricos, foarte precaut, nu-i plac locurile zgomotoase, umblete de lume. Numai atunci umblă ziua după hrană, când se simte în siguranță, când e liniște peste tot și când, din ori-ce motiv, seara, dimineața de vreme nu s'a putut sătura, de altfel noaptea umblă după hrană, adică ese spre seară la pășune, săturându-se se retrage, ca apoi în zori de zi să-și potolească din nou foamea. (Când e lună, pășunează noaptea).

Din aceste motive unii recomandă că seara să dăm drumul epurilor destinați pentru colorizare, sau improspătarea sângelui.

Dar iată ce-am pățit eu, când ascultând de aceste sfaturi, am dat drumul la epurii destinați pentru improspătarea sângelui seara, la asfințitul soarelui.

Aveam în față o pădure — spre răsărit — iar în dos câmpul larg, pustiu — fiind iarna — fără ascunziș. Spre răsărit — spre pădure — era întuneric, iar spre apus bolta cerului era mai luminată.

Am scos câte unul din ladă epurii sosiți în aceiași zi, îi am marcat — tăindu-le o ureche — și le-am dat drumul din mână, ținându-le capul îndreptat spre pădure. Nici unul n'a intrat în pădure, ci s'au întors toți, și au fugit spre apus, de unde vedeau lumină. Acest loc nu era aproape de hotarul terenului, dar peste câteva zile, îmi trimite vecinul (un om răutăcios, vânător la-com) o scrisoare, prin care îmi aducea mulțumiri pentru atenția, că îi am improspătat și lui epurii!

Epurile, care a suferit mult pe drum, a mai suferit și dureri când i-am tăiat urechea, înfricoșat și mai mult, decât e firea lui, fugea-fugea, până ce nu mai putea. Apoi obosit s'a tupilat și când nu mai putea de foame, e pornit în căutarea hranei. În fuga lungă și în căutarea hranei a trecut hotarele terenului.

Vor fi alții de altă părere, dar din pagubele mele am învățat multe. Acum, dau drumul la epuri ziua. Și așa am avut satisfacția — presupunând perfectă liniște pe teren — să nu mai primesc dela vecini un astfel de „billet doux” ca de prima dată.

Duc lada cu epuri ziua la pădure. O așez cam la mijlocul pădurei, marchez epurii câte unul și-i bag pe toți într-o altă ladă. Stau lângă ei vre-o oră, până când s'au liniștit nițel, apoi deschid ușile lăzei și mă camuflez. Epurii simțind aer liber, ies câte unul, nevăzând pe nimeni, nu fug înnebuniți de spaimă, ci fug mai liniștit și se ascund prin tufe.

Se înțelege dela sine, că în apropierea locului de unde le dau drumul, chiar și în locuri mai îndepărtate, le pui hrană: câte un mănunchi de lucernă, trifoiu, horecaș, etc., vârat prin tufe, printre doi copaci, și mai arunc pe ici-colea câte un știulete de porumb, ca epurile flămând să găsească la îndemână hrană plăcută.

Tot ziua dau drumul la epuri și în câmp. Nu fuge departe, că s'a liniștit și nu-i dau drumul din mână. Necunoscând terenul va căuta să se pituleze în arătură, — chiar dacă câmpul e acoperit de zăpadă — sau, dacă este pe ici-colea câte o bucată de coceni de porumb încă netăiați se ascunde aici. (E bine deci, dacă cumpărăm „în picioare” cu condițiunea de a nu fi tăiați decât spre primăvară, câteva jugăre de coceni).

2. Fazanul nu vede bine seara, sau, mai bine zis, seara în întuneric nu zboară, decât forțat. Îi vom da deci drumul numai seara, după asfințitul soarelui.

Când eram începător, am ascultat și eu sfatul „bătrânilor” și am procedat cum îmi recomandau. Dădeam drumul la fazani din mână, după ce le-am presărat pe aripi cenușe udă, ca să nu poată zbura. Ce

s'a întâmplat? Fazanul sălbăticit de transport, luat în mână, se forța să scape de cenușa care îi îngreuna aripile și dând din aripi a scuturat cenușa, a luat-o la zbor și a zburat atât de departe cât a putut. Iar dacă amestecam cenușa cu lut ud, (un fel de noroiu) care i-se lipea de aripi, nu mai putea să zboare zile întregi. Și ce înseamnă această piedică pentru fazan, când surprins îl surprimă un câine hoinar, o pisică hoinară, sau altă răpitoare, e ușor de înțeles.

Fazanul nu trăește singur, ca epurile, îi place să fie mai mulți laolaltă. Din acest motiv duc lada cu fazani seara înainte de a se urca cocșii pe pom la sălașul lor de noapte, acolo unde știu că sunt fazani. Deschid ușile lăzei, mă camuflez și pândesc să-i număr, dacă au fost atâți în ladă, câți s'au comandat.

Nu ese imediat, ci așteaptă, să se asigure, dacă este aproape dușman, sau nu. Când aud vocea fazanilor, cari se sosesc la sălașul de noapte, încep să iasă. Unul, câte unul iese încet, precaut și o șterge iute, dar pe jos în desime. Mai zboară câțiva în pomi, sau mai rămân și jos, dar e lucru cert, că nu se duc departe.

Că în acest loc, aproape de locul unde dăm drumul la fazani, trebuie să fie un adăpost de hrană prevăzută cu hrană (sămânțe risipite în pleavă) și să presăram hrană și pe cărări, se înțelege dela sine. Aceasta cu atât mai mult, cu cât fazanii servesc pentru colonizare, ca vânat nou.

Dimineața de vreme fazanul flămând va porni în căutarea hranei și dacă găsește masă pusă, va rămâne pe loc. Contrariu, necunoscând locurile unde să găsească hrană, va hoinări și poate că se va stabili acolo, unde nu aveam de gând să-l colonizăm.

3. Potârnichea e mult mai sălbatică ca fazanul. Vreau să zic cu aceasta, că nu se domesticește așa de ușor ca fazanul, nu se adaptează așa de repede mediului. Fuge de om oricât de mult vrem să o ținem în volieră unde ne vede zilnic de mai multe ori. Nu-i vom da deci drumul din mână nici potârnichei, că speriată va zbura prea departe.

Eu procedez cum urmează:

Le duc la locul potrivit adică caut să am în apropiere vre-o desime (coceni de porumb, spinii, etc.) așez lada, leg o aripă la vre-o 2-3 potârniche, deschid ușa lăzei, mă ascund undeva să nu fiu văzut de potârnichele cari vor eși și de aici dau drumul din mână la acele potârniche, care sunt legate la aripă. Acestea caută să o ia la zbor, dar fiind legată la o aripă, nu pot zbura, ci vor sări, vor fugi tipând mereu. Acuma ies și celelalte din ladă o iau la zbor, dar auzind pe celelalte tipând, nu se duc departe, ci rămân aproape și vin la cele legate. Dacă mai sunt potârniche în ladă și cele legate nu mai tipă, atunci imitez cu tipătul potârnicheii. Când au eșit toate din ladă, atunci imitez (dar stau ascuns) vocea potârnichei cu care se chiamă una pe alta. Când le știu pe toate la un loc, plec fără a fi văzut, simțit de potârniche, lăsând lada acolo, pe care o ridic seara pe întuneric.

Se înțelege dela sine, că trebuie să pregătim anticipat și pentru potârniche, adăposturi de hrană, dar mult mai simple, decât pentru fazani. N'avem decât să im-prăștiem un strat de pleavă de grâu pe sub spinii, tufele din apropiere — sau cel puțin să curățăm zăpada de pe semănături (verdeată de care potârnichele au nevoie și iarna), de pe o suprafață de câțiva metri pătrați. Printre pleavă vom risipi niște grăunțe de grâu cl. II etc.

Despre vânat mare eu n'am încă destule experiențe. Nași putea deci decât să comunic, ceea ce scriu alți autori, mai experți în ale vânatului mare. Vom ruga pe d. administrator al Parcurilor Regale de vânat, inginer Iuliu Wrbitsky, care este expert desăvârșit în chestiunea aceasta, să ia cuvântul.

DOUĂ MARI CONCURSURI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România, în dorința de a contribui la strângerea materialului științific necesar, pentru alcătuirea unei opere cinegetice complete asupra vânatului rostru ind gen și migrator, a hotărât să continue seria concursurilor premiate pentru cele mai bune monografii. În consecință Uniunea institue deocamdată două concursuri pentru cele mai bune lucrări, asupra:

I. SITARULUI (*Scolopax rusticola* L)

II. CAPREI NEGRE (*Rupicapra rupicapra* L)

Un comitet special întrunit pentru examinarea lucrărilor, va alege două din cele mai bune monografii DIN FIECARE CONCURS, decernându-le la fiecare câte DOUA PREMII

PREMIUL I LEI 3000

PREMIUL II LEI 2000

Condițiuni generale:

1. Concurentul trebuie să fie membru al U. G. V. R.
2. Lucrările vor fi scrise într-o limbă românească cât mai curată. Ele nu vor fi mai scurte de ca. 30 pe pagini (format ministerial, scrise la mașină, literă normală). Subiectul va fi tratat din următoarele puncte de vedere:

Sitarul:

a) **ISTORIA NATURALĂ**; varietăți, felul de viață, moravuri, hrană, locuri de predilecție, regiunile în care se reproduce în mod normal sau întâmplător, epocile și căile de migrație toamna și primăvara în Europa și în special în România, cu hărți zoogeografice respective, regiunile din țara noastră unde se oprește de preferință etc.

b) **VÂNĂTOAREA LUI**; istoricul vânătoarei sitarului în România, diferitele feluri de vânătoare la noi și aiurea, arme, muniții, câini, îmbrăcăminte, etc.

c) **OCROTIREA LUI**; astăzi și propuneri pentru viitor, etc.

d) **ISVOARE DE INFORMAȚII**; Sitarul din punct de vedere culinar.

Capra neagră:

a) **ISTORIA NATURALĂ**; varietăți, felul de viață, moravuri, hrană, reproducere, etate, hărți zoogeografice de răspândire în Europa și în special în România, coarne, trofee, etc.

b) **VÂNĂTOAREA EI**; istoricul vânătoarei caprei negre în România, diferitele feluri de vânătoare, arme, muniții, îmbrăcăminte, etc.

c) **OCROTIREA EI**; regenerare, propuneri pentru viitor, etc.

d) **ISVOARE DE INFORMAȚII**; Intrebuințarea vânatului, etc.

3. Monografiile premiate, devin proprietatea exclusivă a U. G. V. R. și vor fi publicate.

4. Lucrările, scrise la mașină, NESEMNAȚE, vor fi expediate în plic sigilat, recomandat, (ca expeditor să nu figureze însuși autorul) pe adresa REDACȚIEI REVISTEI VANATORILOR, str. Sf. Ionică 6 București I. Ele vor conține un plic mai mic, deasemenea sigilat, conținând numele autorului, pe care plic se va pune însă UN MOTTO, care va figura și în capul primei pagini a lucrării.

LUCRĂRILE TREBUESC ÎNAINȚATE CEL MAI TÂRZIU, PÂNĂ LA 1 Iunie 1932.

GRĂDINA ZOOLOGICĂ DIN VIENA

de VALERIAN PETRESCU

O țară străină e adeseori un pământ regăsit.

Pe mine, firește, m'a impresionat Viena și trebuie să adaog și Buda-Pesta, aceste două mari orașe ale Europei Centrale, cari îți vorbesc despre ceiace s'ar putea numi progres și civilizație, — orașe în cari specificul național și-al tradițiilor se iau la întrecere cu ceea ce a însemnat odinioară prestigiul bogăției, al exuberanței de rasă și de mândrie.

Câte nu se pot vedea, în timpul unei călătorii de plăcere, într'o țară străină, fiind înarmat cu ghiduri și o mulțime de informații culese în grabă de la prieteni, iar pe deasupra, cu acea dorință vie pe care ți-o dă intuiția plecării, de a cunoaște tot ceace ochiul va putea întâlni, la întâmplare?

Dar tocmai această intuiție anicipată, viziune abstractă și mai puțin clară a realităților ulterioare, poate uneori să influențeze în minus cunoștințele noi căpătate. Într'un cuvânt, sfera de cunoaștere își mărește orizontul empiric, dar o bună parte din aceste cunoștințe aparțin asociațiunilor de idei apriorice și puterii de imaginație. De aceia se întâmplă uneori, ca, în locuri pe cari nu le-am văzut niciodată, să ne simțim parcă într'un mediu ce ne aparține. — într'un mediu în care ne regăsim fiecare în sgomotul străzii, al furnicarului de oameni cari circulă, al frumusețelor naturii, etc.

Viena e orașul romantic al liedurilor și petrecerilor, centrul de întâlnire a oamenilor de pretutindeni. E, prin urmare, locul de naștere a celui mai frumos lied: „die schöne blaue Donau” și mai mult chiar, orașul celor doi Strauss: Iohan și Richard.

Dar Viena și mai are prestigiul ei reputat, ca o caracteristică aparte, de distincție față de alte orașe europene, prin nota de sobrietate ce se desprinde dela prima vedere a contactului cu difritele clase sociale, în afara lucrurilor de artă cari se întâlnesc pretutindeni, ca muzee, parcuri, grădini, etc.

Locul de odihnă și de reculegere îl va găsi călătorul străin, după ce va vizita cu o vădită curiozitate tot Ringul, Kärntner-strasse și celelalte artere principale, în minunatele parcuri, Prater și Schoenbrunn. Frumusețea de aici a priveliștilor în cari scrupulozitatea de estetică predomină și se desfășoară pretutindeni unită cu fantezia arboriculturii, — e unică, neîntrecută. A'ei largi, perpendiculare, tăiate printre arbori magnifici tunși smetre în plan vertical, dealungul, oferă ochilor obosiți miragiul unu zădru de le-

gendă, fantasmagoric, — privește rară, ipotetică dacă vrem, dar evident reală, căci realitatea depășește aici așteptările noastre.

Schoenbrunn e celebru și prin profunzimea de statui de marmură de Tyrol ce se întâlnesc la intersecțiile aleielor sale rectilinii, ca și prin faimosul palat al Mariei Thereza, construit pe ruinele unui vechi castel de vânătoare dărâmat de turci pe la stârșitul secolului al XVII-lea, în timpul asediului Vienei.

Grădina zoologică, — menageria cum e trecută în ghid, — se află situată spre vestul parcului și ocupă o mare suprafață circulară, prevăzută cu construcții lucrate din fier și beton despărțite pe compartimente, în cari se găsesc prizoniere o mulțime din numeroasele specii de animale sălbatice.

Dela regele acestora, calm și impasibil, autoritar și splendid de frumos, — leul — până la cele mai neînsemnate și risipite mamifere pe suprafața pământului, — toate, sau aproape toate, își au reprezentatul lor în acest mare conclave de pasivitate și melancolie, în care libertatea originară, ancestrală, e redusă la proporția câtorva metri de gratii, claustrali și implacabili.

Oricât ar răsări în firea noastră ciudată sentimentul spontan al curiozității, al surprizei și al plăcerii, la vederea acestor animale, în curând va încolți în noi pe confuzia celvi dintâi, un alt simțământ mai valabil și mai comprehensiv... Sentimentul compasiunii, e adevărat, pleacă dintr'o sursă etică, dar ce folos, e adeseori ineficace și poate de cele mai multe ori, paradoxal... Bietele animale, sălbatice și inconștiente, își dau ele seama de prăpastia în fundul căreia se află, de unde niciodată nu vor putea ieși, ori cât s'ar învârti sperând, împrejurul aceluiași spațiu zăbrăluit?

Privesc cu admirație silueta mobilă a unei pantere, care se opreste o clipă din mers și cată cu privirea în sus. Ce blană frumoasă are și ce tristi îi sunt ochii. Vecin cu ea un urs somnolent și decrepit, culcat cu spinarea spre noi, se gândește poate de parte, la copilăria lui, la muntele cu cărării neumblate și la desigurile singurătății. Mișcă instinctiv un picior, iar laba scormonește în rumegătura de lemn așternută pe ciment care-i dă senzația mușchiului verde din umbra păduriilor.

Un răgnet rezolut și cavernos ajunge până la noi pe aripele aerului odorifiant al menageriei. Imi îndrept pașii într'acolo și rămân surprins de înfățișarea robustă a unui tigru neînduplecat, care protestează sgomotos împotriva închisorii și a porției de mâncare ce i se aruncă prin deschizătura unui grătar de fier, tras în sus de îngrijitor. Animalul sfârtecă lacom din câteva înghițituri halca de carne primită și își linge ghiarele nemulțumit.

La urmă, scoate din nou câteva răgete amare și se resemnează culcându-se la pământ.

În spatele nostru spre dreapta, într'un compartiment cu ascunzătoare și firide făcute din ciment, se adăpostește un cangur. Sosirea bruscă a vizitatorilor îl îndispune și cu sărituri repezi, dispăre într'o clipă. Apariția lui a fost o închipuire, căci zadarnic rămânem și-l așteptăm să se mai arate.

Văgăunile și scobiturile artificiale de aici, imi amintesc de construcția panoramă de beton și de heliosteu de apă de la Budapesta, din grădina publică.

Pe o întindere destul de mare, se găsesc construite în fund, niște coline de piatră albă, neregulate și stâncoase, cari, din depărtare ar putea oferi priveștiștea unor ținuturi de zăpadă ale nordului, clădite anume pentru cei cinci sau șase ursi albi ce se furăresc toată vremea, apărând și dispărând pe înălțimile impresionante. În primul plan al terenului inconjurat de jur împrejur de sârmă împletită, se află un e-lesteu cu apă limpede, în care se scaldă continuu câteva foci îmblânzite. Ele vin pe întrecute, la cea din-

Foto: Dr. Păunescu

Vânătoare făcută la Lița-Teleorman de către soc. Negoiu-Pitești.

Tablou: 116 epuri, 2 vulpi.

Participanți: Gl. Marțian, H. Bănescu, Col. Dr. Becescu, Dr. Păunescu, Maior Trâmpoi, Prof. Vișoi, Popa secretarul lic. T.-Măgarele.

I N MUNȚII AZUGEI

Un mistreț colos (200 Kgr.)
 Impușcat de membrii soc. «Cerbul» din Azuga.
 Fondată 11 Februarie 1931.
 Primul, stânga : Gh. Ceaușoiu, preș. Societății.

tâi bucată de pește svârlită în apă, înghițind-o care e mai vrednică dintre ele, după care te imploră țipând să le mai arunci. Alimentul favorit se cumpără pentru câțiva groși de la vreun băiețandru cu coșul, care își vinde marfa și pentru câștig și pentru plăcerea vizitatorilor.

Lăsând la o parte pavilioanele acestor animale, în fața lor se află niște țarcuri sau mai bine zis îngrădituri de sârmă, neacoperite. În fiecare din acestea se găsește câte un elefant, mare, greoi și pământiu, care adună cu trompa tot ce i se aruncă. Îți face impresia că se mulțumește cu o hrană foarte redusă, raportându-te la cornurile și pâinea uscată ce i se aruncă. Sunt cinci la număr, dar nu se pot compara cu cei patru de la Budapesta, cari sunt mai mari și mai îmbătrâniți, de vârstă pe care o vor fi având.

Trec mai departe și mă opresc în fața unui struț care lovește cu pliscul său puternic ochiurile de sârmă ca să se elibereze și ascult narativă de ocazie a unui vienez care povestește cum odată un copil s'a sprijinit cu fața de rețeaua de sârmă privind înăuntru, iar pasărea vorace i-a smuls un ochiu cu ciocul. Nu mă mir; povestea nu-mi pare nici inedită, nici imposibilă. În sufletul meu detest întâmplarea și prind ciudă pe struț.

Grupul de vizitatori din care fac parte se îndreaptă spre gazelele din apropiere și girafele deșirate, trapezoide, cu gâtul alungit ca și cumpăna de puț, iar eu mă abat spre pavilioanele păsărilor. În drum dau peste câteva cocoare de Balare, originare din Africa centrală, deși poartă numele insulelor din marea Mediterană, caracteristice prin coroana de fulgi filiformi negri și galbeni ce au drept creastă, ca și prin sensibilitatea coreografică ce posedă, dansând la auzul muzicii. Le privesc cu toată curiozitatea și când îmi iau ochii de la ele, un cârd numeros de găște și gărițe trec pe lângă mine în voie, legănându-se în mers fără nicio teamă sau prezumțiune.

Strigătele amestecate și fâlfăirile de aripi ce se aud, mă vestesc că am sosit la unul din pavilioane. Înăuntru, o mulțime de păsări din același ordin, de diferite mărimi și culori, zboară de la un capăt la celalt al închisorii fără astâmpăr. Timetele variae și sgomotoase îți dau o impresie ciudată ca și înfățișarea lor cu totul enodică. Ramphastidele cari cuprind mai multe grupe, ca *ramphastos toco*, *ramphastos erythrorhynchus*, *ramphastos temminckii*, etc., au ciocul conic, mare, recurbat și lat la bază ca și capul. Lungimea lui e ca aceea a corpului care e îmbrăcat cu pene moi și rare, având o coadă mare, lungă, iar câteodată conică și ascuțită. „Sunt păsări tot atât de curioase ca și ciorile — spune prințul de Wied¹⁾, cu

cari s'ar putea asemăna: la vreme de nevoie, se reunesc ca și ele în mare număr ca să înlăture pe adversar sau atleori pentru a urmări păsările de pradă. În pădurile virgine ale Braziliei, pe unde se întâlnesc, sunt împreună cu papagalii păsările cele mai răspândite. Iarna, o bună parte din ele cad pradă locuitorilor pentru hrană, oferind cu toate acestea un mai mare interes streinilor decât indigenilor, cari sunt obișnuși cu formele lor singulare și neîntrecuta frumusețe a penelor”.

În al doilea pavilion, am găsit reunite aproape toate aripatele de baltă: pescăruși, rațe, țigănuși, flușari, stărți de toate felurile, cormorani, etc. Deși spațiul le-ar fi fost suficient ca să se poată mișca și face exerciții de sbor, o mulțime din ele stau triste și picotează pe lângă bazinele cu apă și cu peștișori. Nu se pot adapta ca celelalte mediului impus de om, căci în mintea lor stăruie încă întinderile de ape și nu de aquarii, zărilor albastre fără orizont și sârmă împletită. Povestea lor e simplă și tristă: tragică dacă vrem, ca a oricărui deznădăcinați.

O lume aparte, interesantă a avifaunei, e aceea a păsărilor cântătoare. O mare parte din acestea am găsit-o în cel de al treilea pavilion, în care se aflau și păsărelele cele mai frumoase și cele mai bizare, de pe tot globul. În diversitatea aparițiunii lor multicolore și a înfățișării exterioare, nu le-ași fi putut atribui pe aripele imaginațiunii mele; altă patrie originară de cât aceea a paradisului mitic sau a grădinilor Esperide. Toate culorile, toate nuanțele cu infinitele lor tonalități de o eleganță uimitoare, vernizate din penul sublim al Creatorului, sunt risipite pe îmbrăcăminte acestor păsărele mici, gingașe, plâpânde și efeminate. Inchise în colivii amenajate pe pereții pavilionului, câte două, trei sau chiar mai multe la un loc, din aceeași specie, ele ciripesc, cântă, sar de colo, colo și își etalează îmbrăcăminte plină de podoabe.

Din numărul lor mare, am notat câteva în grabă din cele mai frumoase și mai caracteristice prin înfățișare, ca de exemplu: *Chrysolampis moschita* care e cea mai frumoasă din colibrii Braziliei. Vârful capului ei e brun, gâtul roșu rubiniu și roșu auriu, cu reflecte splendide. Aripelile prezintă reflecte violete, iar coada e de un roșu castaniu pur, cu o bordură neagră pe fiecare pană; *Lophorins ornata* are fulgii vrede de bronz, moțul de pe cap roșu brun. O bandă subțire și albă traversează partea inferioară a spatelui. Fața ei e verde cu reflecte splendide, iar gulerul din jurul gâtului format din fulgi bruni-roșu pur, cu o pată roșie strălucitoare. Remijele snt brune purpurii închis. Ciocul roșu aprins, cu vârful brun. Trăește în Guyana; *Stegamurus unterwoodi* e o pasăre lungă de 15 cm. cu aripelile de 5 cm. și coada de 9. E interesantă prin lungimea pe care o au cele două rectrice externe ale cozii. Imbrăcăminte ei e o îmbinare fermecătoare de verde strălucitor, de brun purpurii și de negru. Se găsește în pădurile virgine ale Braziliei; *Estrela ondulata* este deasemeni o pasăre caracteristică, de culoare mai mult griș, cu gâtul cenușiu albicios, de mărimea unei vrăbii, care trăește uneori în stol numeros în Africa de nord.

Opresc evocarea mea aici, căci continuarea ei reclamă o memorie fidelă și o enumerare metodică. Ori cât ași încerca să înfățișez nota de ansamblu a tot ce am văzut în raiul acesta de păsări, mi-e absolut imposibil, fiindcă îmi lipsește atât verosimilul descrierii cât și amănuntul caracteristic. Imi iau doar libertatea de a recomanda persoanelor cari trec granița țării și se opresc la Viena, să treacă și pe la Schoenbrunn și să viziteze grădina zoologică, iar dacă sunt vânători să recapituleze la urmă tot ce au văzut și să-și mărturisească ce i-au impresionat mai mult.

¹⁾ Les Oiseaux: A. E. Brehm.

ALMANAHUL VÂNĂTORULUI 1932

Când am primit vestea că va apare un Almanah al vânătorului, ne gândeam că nu va putea apare decât un lucru bun, având în vedere numele autorilor, care era o cheazăie de reușită.

Am așteptat totuși cu mult inetres sosirea primului exemplar la redacție, iar acuma după ce l-am citit cu atenție împărtășim camarazilor vânători impresia ce ne-a făcut.

Acest almanah este o încercare. Așa spun autorii, d. maior C. Rosetti-Bălănescu și d. căpitan I. Iacobi, în cuvântul introductiv. Acest almanah este o revelație. Astfel considerăm noi această lucrare. Iar fiindcă am început cu păreri pe care le avem, înainte de a spune cititorilor noștri ce scrie în almanah, vom mai face și alte afirmații, pentru a dovedi autorilor că năzuințele lor au fost împlinite. Un Almanah bun trebuia, era o lipsă care se resimțea din clipa în care roadele noii legislații vânătoarești au început să se arate. Almanahul 1932, primul almanah românesc de vânătoare, corespunde acestei cerințe, este bun. El cuprinde amănunte, lămuriri și date de o mare importanță cinegetică, iar din întreaga lucrare se desprinde o atmosferă de corectitudine vânătoarească neîntinată, care este baza unei solide educațiunii vânătoarești. Cei care au intențiunea să consacre aptitudinile lor vânătoarei, nu vor putea găsi o călăuză mai bună decât în cele citite în Almanahul acesta. În 222 pe pagini nu poți scrie însă tot ce trebuie să știe un vânător. Zic autorii în prefață. Dacă cititorul ar fi să nu înțeleagă modestia autorilor, nici n'ar mai deschide cartea, după ce ar parcurge prefața.

Putem afirma fără ezitare că o materie mai complexă și variată nu conține nici un almanah sau calendar străin. Nu trebuie confundat un almanah cu o enciclopedie vânătoarească și autorii nu trebuie să susțină că se poate face un almanah mai bine decât a fost făcut acesta. Am dori ca fiecare vânător să știe, să se pătrundă de cele ce se scrie în acest almanah și atunci vom fi siguri că în țara noastră vor fi 40.000 de vânători corecți. Dacă autorii ar putea să descopere un mijloc care să facă pe toți acei ce se duc la vânătoare, să citească acest almanah și să-l asimileze atunci n'ar fi numai o faptă bună pe care au făcut-o — cum speră d-lor — ci ar însemna că idealul lor care se confundă cu al nostru, este atins — într'un an s'ar obține mai multe, decât s'a făcut într'un deceniu. Credem că prin felul atractiv și variat cum a fost editat almanahul 1932, autorii nu sunt departe de a realiza acest record.

Și acuma să vorbim pe rând pe conținutul almanahului. Partea calendaristică cu anotimpurile astronomice, orele, eclipsele, sărbătorile, răsăritul și apusul soarelui, apoi tariful postal, transportul câinilor pe C. F. R. și o interesantă cronologie vânătoarească începând cu nașterea Sf. Hubertus acum 1276 de ani și terminându-se cu evenimentul important al apariției acestui prim almanah 1932, găsim că este complectă.

Fiecărei luni autorii i-au consacrat două pagini. Pe prima pagină o gravură, specifică lunii respective și calendarul, iar pagina a doua este rezervată detaliilor vânătoarești, ca felul vânatului ce se poate împușca în luna aceea, care trebuie să fie grija ocrotitorului, note personale și în sfârșit un tabel de vânatul împușcat în luna aceea. La sfârșitul anului un tabel de vânatul ucis pe tot sezonul care cuprinde o pagină întreagă.

Urmează sintetizate diferite tabele, arătând: perioadele de gestațiun al vânatului cu păr, împerecherea și clocitul celui cu pene, dimensiunile de alice, calibrele armelor de glont, cu alice, bătaia limită a alicelor, date balistice ale diferitelor cartușe cu glont, etc.

Cele arătate până aci cuprind 50 de pagini după care, până la pagina 181 urmează literatură vânătoarească.

„Imbunătățirea iutelei de tragere în tirul cu alice” de maior C. Rosetti-Bălănescu este primul articol, care expune în mod clar precis și foarte documentat modul cum parvine trăgătorul la performanțe frumoase. Mă îndoiesc dacă va exista vreun cititor, care să nu reușească, dacă urmează sfaturile d-lui maior.

Recunoscutul maestru în chestiuni balistice d. maior Schneider-Snyder Roland, scrie un articol intitulat „Arma vânătorului de munte”, unde trece în revistă și detaliază toate armele de glont care pot intra în discuție pentru un vânător corect, face diferențieri și dă explicațiuni de așa manieră, încât oricine va ști să-și aleagă arma care-i trebuie. Tot d-sa scrie despre „Tirul vânătoresc la țintă”, articol plin de învățături pentru toată lumea, din care în special societățile de vânătoare ar putea trage foloase.

Urmează alt articol al d-lui maior Rosetti-Bălănescu, „Curățirea armelor” pentru care-l felicităm pe autor din toată inima. Articolul cuprinde tot ce se poate spune în această chestie.

„Vânătoarea la apropiat” este aportul d-lui dr. Erwin Schnell, un vânător de clasă mare, care nu cunoaște felul de a vâna prin acest mijloc numai din teorie, ci are o practică îndelungată în materie.

În acest articol d-sa ne dă noțiunile, elementare și credem că vor urma atât în celelalte almanahuri cât și în coloanele acestei reviste dezvoltarea sistemului de vânătoare la apropiat.

La pagina 83 găsim un articol surpriză. Il numim surpriză, pentru dublul motiv că tratează despre vânătoarea vulpei cu țipătoare și apoi că este scris de d. C. A. V. Popescu, un vechi colaborator al nostru, pe care n'am avut plăcerea să-l citim de multă vreme. Din articolul scris de d-sa în almanah ne-am format convingerea că neîntrecutul său humor izbucnește cu mai multă vigoare, acumulat parcă în frumoșii codrii ai Făgetului. Citind și recitând cele 5 pagini am asistat alături de d. Popescu la vânătoarea de vulpi ce ne-o descrie atât de sugestiv și plină de învătămintă, iar parfumul, specific al vieții în aer liber seamănă cu un chiot vânătoresc de bucurie, exuberanță și sănătate pe care autorul îl trimite camarazilor din toată țara. Îi mulțumim și felicităm pe autorii almanahului că și-au asigurat această colaborare.

Dela pagina 91 până la 106 d. Ötwös pe care îl cunoșc toți vânătorii ca profesor în materie, ne face un curs foarte interesant despre „Educația și dresajul prepelicarului”. Se vede numai decât, că metodele întrebuițate și recomandate de d-sa sunt numai rezultatul experiențelor personale, pe care le expune clar și sugestiv, astfel că pot folosi tuturor proprietarilor de câini de vânătoare.

D. Ötwös mai adaugă la această contribuție și articolul „Colonizarea vânatului”, subiect atât de bine studiat în lunga practică pe care maestrul fazanier de la Casa verde și-a câștigat-o. „Cum să ne purtăm la vânătoare”, iată un articol cu care d. Ötwös a făcut în adevăr o faptă bună și un imens serviciu vânătorilor noștri, care nu puteau fi condamnați atunci când cădeau în greșală din pricină că nu cunoșteau datele vânatului. Acum își vor putea completa cunoștințele, grație d-lui Ötwös și muncii autorilor almanahului despre care ar trebui să ne pierdem în elogii.

D. căpitan, cel mai mic în grad dintre autori, dar cu suflet tot atât de mare ca al d-lui maior, scrie două articole: „Dușmanii vânatului util, combaterea și rolul lor” apoi, „Cheia pentru identificarea păsărilor răpitoare”. D. căpitan Iacobi este cunoscut de cititorii revistei noastre, ca un ardig apărător al răpitoarelor pe care le-a studiat, ajungând la convingerea că prigoana deslănțuită cu atâta furie contra lor este o greșală în care nu trebuie să cadă adevăratul vânător. Are dreptate, și autorul o dovedește, căci nu este cinstit ca un vânător să jure moarte tuturor păsărilor cu cio-

Cei 2 mistreți de 180 și 160 kgr., cu colții de 7 și 6 cm, vâncși la Cernica-Ilfov de soc. de vânatoare „Lunca“ București.
(Vizi textul «S'a dus svonul» la pag. 39).

cul încovoiat pentru motivul că uliul a prins o potârniche; sau din pricina unui lup sau a unei nevăstuici să nimicești toate răpitoarele cu păr.

Suntem îndatorați d-lui căpitan Iacobi că duce această campanie cu un curaj atât de militar, în ciuda atâtor contraziceri din partea necunoscătorilor, pe care-i sfătuim să citească cu multă atenție în almanah articolele autorului.

A rămas necitat încă, un ultim articol, acel al d-lui maior C. Rosetti-Bălănescu, anume „Accidente de vânatoare” căruia nu-i putem aduce altă critică, decât că nu a fost scris în întregime cu litere foarte mari, astfel încât să poată fi citit de toată lumea, oricât de miopi ar fi.

Urmează formalitățile pentru obținerea permiselor, cu formularele respective; apoi un tabel de inspectorii de vânătoare; deciziunile ministeriale colectionate în 5 pagini și în fine legea pentru protecția vânatului. Almanahul se termină cu lista societăților de vânătoare recunoscute de minister.

Din loc în loc, în cuprinsul almanahului, autorii au rânduit câte o pagină intitulată: „Fi vânător corect”. Aceasta este cea mai strălucită din frumoasele idei ce le întâlnești pretutindeni în almanah. Paginile „Fi vânător corect” sunt chintesenta principiilor unui adevărat „Weidmann” care trebuie să călăuzească în orice moment pe camarazii noștri vânători și părerea noastră este că aceste dicțoane ar trebui să fie învățate pe dinafară de fiecare. Atragem în special atenția d-lui director al școlii de brigadierii de vânătoare, cu rugămintea să bine-voiască a da acestor pagini de almanah importanța cuvenită și de a le găsește bune, să folosească pentru elevii d-sale părerea noastră.

La un material atât de bogat și variat redus la un număr atât de mic de pagini, nu putem avea pretenția să găsim multe gravuri care să agrementeze lucrarea. Mijloacele tehnice de tipărire au fost — după cum suntem informați — destul de reduse și totuși acest almanah nu lasă dedorit nici în această privință.

Dacă almanahul ar fi fost de un format mai redus, cu un număr mai mare de pagini, astfel încât să fie purtat cu ușurință în buzunar de către vânătorii profesioniști care nu sunt acasă decât foarte rar și dacă s'ar fi putut lega ceva mai solid cu aceeași cheltuială, atunci ar fi fost maximum ce s'ar fi putut obține de la primul almanah românesc.

El poate rivaliza așa cum este, cu „Wild und Hund Kalender” care are 211 pagini cu „Taschenbuch der Deutschen Jägerzeitung” cu 224 de pagini, iar în acest concurs de rivalitate câștigă almanahul nostru fără discuție. Cele germane sunt legate în pânză, au un format mai mic, au hârtie albă de notițe, mai au alături un creion, dar conținutul este — putem zice — sărăcăcios, putând servi numai acelor care știu pe dinafară ceea ce ne spune almanahul d-lor Rosetti și Iacobi.

Dacă prin cele scrise în prezentul articol am reușit să arătăm valoarea cinegetică a acestui almanah, dacă vom putea îndemna pe toți discipolii zeiței noastre să citească lucrarea autorilor, muncită cu dragoste și sacrificii, adevărați apostoli ai idealului nostru, atunci avem adâncea convingere că opera măreață ce ne-am impus-o, va fi terminată cu succes.

Rugăm pe autori să fie convinși că uniunea generală a vânătorilor din România, este mândră de ei și suntem încredințați că perseverența cu care au lucrat până acuma alături de ea, va fi răsplătită prin succesul moral pe care l-au obținut, iar numele lor va fi înscris cu litere mari în lista vânătorilor de elită a țării noastre.

RED.

APLICAREA LEGII ȘI CONTROLUL

In urma intervenției făcute de Direcția Vânătoarei, către Comandamentul General al Jandarmeriei, acesta a întocmit și a tipărit instrucțiunile pe care le reproducem în cele ce urmează și care s'au trimis tuturor Legiunilor de Jandarmi, spre a fi repartizate jandarmilor din întreaga țară.

INSPECTORATUL G-L AL JANDARMERIEI

Serv. de Stat Major

INSTRUCȚIUNI

Jandarmii rurali, șefi de secție, șefi de post și ajutoarele lor, au următoarele obligațiuni, decurgând din această lege, astfel că ei trebuie să știe :

1. Că nimeni nu poate să poarte o armă fără a avea permis de purtat armă (roșu) al Ministerului de Interne, eliberat de Prefectura județeană sau pretura plășei respective ; acest permis este obligatoriu în conformitate cu legea pentru reglementarea portului și vânzării armelor.

2. Că nimeni nu poate vâna fără a avea permisul de vânătoare pe anul în curs, cu fotografia posesorului și permis scris dela proprietarul sau arendașul dreptului de vânat, pe terenul pe care se găsește la vânătoare, dacă nu este el însuși proprietar sau arendaș al dreptului de vânat pe acel teren, sau dacă nu face parte din societatea, care are terenul în arendă. În acest din urmă caz, trebuie să aibă cartea de membru al societății pe anul în curs. Pe loturile locuitorilor, cari nu sunt arendate în comun pentru vânătoare, nu are dreptul să vâneze nimeni, sub nici un motiv, nici chiar proprietarii acestor loturi (vezi art. 36 și următoarele L. V. precum și art. 1 și următoarele și art. 8 și următoarele L. V.)

3. Că nimeni nu poate vâna cu prepelicarul fără a poseda chitanță, pe formularul Ministrului de Domenii, Serv. Vânătoarei, de plata taxei de 25 lei, de fiecare câine, pe anul în curs.

Cu copoiul nu se poate vâna, decât dacă în afară de chitanța pentru plata taxei de 100 lei, vânătorul posedă și autorizația specială a Ministrului de Domenii, Serviciul Vânătoarei, de a vâna cu copoiul.

Cu ogarul nu are voie a vâna nimeni, sub nici un motiv ; locuitorii ce posedă ogari în sate, trebuie să plătească taxa anuală de lei 1000 de fiecare ogar, fără a avea dreptul să vâneze cu el. (Art. 30 L. V. art. 49 și următoarele L. V.)

4. Că nimeni nu are voie a vâna în timpul când vânătoarea este oprită. Epocile de oprire a vânătoarei sunt prevăzute pe dosul permiselor de vânat, pentru fiecare specie de vânat aparte. (Vezi art. 21 și următoarele L. V.)

5. Că începând dela a 7-a zi după oprirea vânătoarei, vânzarea lui este oprită.

6. Jandarmul este dator să știe că nimeni nu are voie să iasă la munca câmpului, sau în pădure cu câinii nelegați și nici să lase câinii să vagabondeze liberi pe câmp. (Vezi art. 81 și 82 L. V.)

7. Că nimeni nu are voie să prindă vânatul cu lațuri, curse, etc., decât numai proprietarul sau arendașul dreptului de vânat, pe terenul său.

În timpul când vânătoarea este oprită, este interzis să se prindă puii animalelor, a strica cuiburile păsărilor, sau a aduna ouăle acestora, afară de proprietarul sau arendașul terenului de vânat, care ar

avea nevoie pentru înmulțirea vânatului pe cale artificială. (Art. 29 și art. 22 din L. V.)

Se exceptează păsările și animalele răpitoare (ciori, coțofene, ereți, găiți, lupi, vulpi, dihori, năvăstuici, etc.)

Vânătoarea dropiilor pe polei este cu desăvârșire oprită (art. 29).

8. În timpul când vânatul este oprit, se va da judecării orice vânător, care va vâna, vânat din cel oprit de lege, chiar dacă are permisele legale.

9. Deasemeni, jandarmii vor deferi justiției, pe toți cei ce vor comite infracțiuni la orișicare din dispozițiunile legii vânatului.

10. În cazul când infractorii comit în acelaș timp mai multe contravențiuni și delictе, atât la legea pentru portul și vânzarea armelor, cât și la legea vânatului, jandarmii vor prevedea în procesele verbale ce vor dresa și înainta judecării, toate aceste infracțiuni comise și textele de lege cari le pedepsesc.

Potrivit instrucțiunilor în vigoare date de acest Inspectorat G-ral, în urma intervențiunilor Serv. Vânătoarei din Ministerul de Domenii, jandarmul este dator să controleze pe fiecare vânător, aflat cu pușca la vânătoare, cum și pe orice purtător de armă ; dacă nu o face, înseamnă că-și calcă datoria și consemnul.

În contra celor aflați în neregulă precum și a celor ce contravin sau comit delictе la L. V. sau la legea pentru reglementarea portului și vânzării armelor, jandarmii dresază acte de constatare a infracțiunilor comise la aceste legi și le înaintază judecătorilor de ocoale respective, pentru a se deschide acțiune publică contra inculpaților, raportând și legiunii în 24 ore dela constatare. În caz de flagrant delict de vânătoare procesele verbale dresate de jandarmi, fac deplină dovadă în justiție, până la înscrierea în fals ; flagrantul delict trebuie să fie constatat, chiar prin actele dresate.

Legiunile de jandarmi vor înainta lunar Serviciului Vânătoarei, tablouri de vânătorii controlați în fiecare lună, iar pentru cei aflați în neregulă, odată cu deferirea lor judecării, se înaintază Serviciului Vânătoarei copii după actele dresate, cu indicațiuni asupra datei și numărului adresei, cu care originalele au fost trimise instanțelor de judecată competente.

Serviciul Vânătoarei urmărește prin Contenciosul său și prin serviciul de contencios al Ministrului de Domenii, procesele.

Din amenziile pronunțate contra inculpaților de instanțele judecătorești, jandarmul descoperitor, care a dresat actele de dare în judecată, primește jumătate din amendă, ca primă.

Jandarmul este dator să supravegheze executarea întocmai a legii vânatului, în tot cuprinsul circumscripției sale.

Astfel, el este dator ca întotdeauna când întâlnește oriunde o persoană, care poartă armă de vânătoare, să-i cea ră să justifice dacă posedă :

a) Permisul de a purta armă (roșu) eliberat de Ministerul de Interne, prefectura județeană sau pretura plășii, pe numele său.

Dacă găsește pe posesorul armei pe un teren de vânătoare (câmp sau pădure), sau echipat pentru vânătoare, sau însoțit de câini de vânătoare, trebuie să-i ceară să mai prezinte următoarele :

b) Permisul de vânătoare pe anul în curs, verificând identitatea, după fotografia de pe permis.

c) Chitanța eliberată de prefectura județeană, pe formularele date de Ministerul de Domenii, constatând că a plătit taxele pentru câinii, de cari este însoțit.

d) Permisul scris al proprietarului sau arendașului dreptului de vânat, de a vâna pe terenul pe care se găsește. Dacă vânătorul este membru în vre-o societate de vânătoare, va prezenta cartea de membru, iar jandarmul va verifica dacă terenul figurează pe acea carte, ca făcând parte din terenurile ce acea societate are în arendă. Dacă terenul este al unei comune, sau al Statului și nearendat societății din care face parte cel găsit pe teren, acesta trebuie să justifice că are terenul personal în arendă.

Dacă vânătorul nu prezintă actele de mai sus, jandarmul îl va soma să întrerupă imediat vânătoria și să părăsească terenul încheind acte de dare în judecată, specificând în ele vina în care a căzut și textul legii, care pedepsește infracțiunea comisă.

Dacă vânătorul nu are permisul de a purta armă (roșu), va confisca și arma, pe care o va înainta legiunii de jandarmi, împreună cu actele dresate.

Jandarmii sunt datori să sfătuiască și să controleze pe locuitorii din raza circumscripției lor, să nu iasă la munca câmpului sau în pădure însoțiți de câini, sau cu arme de vânătoare ascunse.

De câte ori jandarmul află că are loc o vânătoare cu bătaiași (gonaci), în cuprinsul circumscripției sale, este dator a merge pe teren și să verifice pe toți vânători purtători de arme de vânătoare, legale, constatând dacă organizatorii vânătoarei, au dreptul de a vâna pe acest teren.

Ori ce abatere o vor constata prin proces verbal, iar actele le vor înainta ca mai sus.

Ministerul de Domenii, Serviciul Vânătoarei acordă și gratuități jandarmului, care depune multă activitate pentru aplicarea legii vânatului în raza circumscripției sale, în afară de jumătate din amendă aplicată delinquenților sau contravenienților, date judecătii de către el. Aceasta se va face pe baza raportului insp. de vânătoare respectiv, în urma avizului legiunei de jand. respective.

Dispozițiuni de control

Inspectoratele de vânătoare și organele de control, au primit ordine din partea Ministerului de Domenii, în sensul de a coordona acțiunea de supraveghere

și control pentru aplicarea legii și instrucțiunilor de față, acționând și informând atunci când organele jandarmeriei — șefii de posturi, — nu iau măsuri la timp pentru împiedicarea braconajului și constatarea infracțiunilor.

Cu această ocaziune vi se aduce la cunoștință că deși s'au dat anterior, repetate ordine, totuși se constată grave abateri, chiar din partea jandarmilor.

Caz tipic este acela petrecut în legiunea Trei Scaune, unde jand. Plutonier Seceleanu — șeful postului Bicsad — făcându-se vinovat de braconaj, pe proprietatea domnului Mikeș, a fost pedepsit cu 20 zile închisoare și mutat disciplinar în legiunea Hotin.

În consecință, Inspectoratul General atrage atențiunea, că orice abateri constatate de șefii erarhici, sau comunicate de către Serviciul Vânătoarei din Ministerul de Domenii, vor fi pedepsite cât de aspru cu consecințe destul de grave, pentru cei cari vor cădea în vină.

Inspector General al Jandarmeriei

General, C. N. DIMITRESCU

Față de aceste instrucțiuni, în vederea controlului executării lor, Direcția vânătoarei și-a luat angajamentul față de Inspectoratul General al Jandarmeriei, să semnaleze aceluia inspectorat toate cazurile când jandarmii nu-și fac datoria executând instrucțiunile date.

În acest scop Direcția Vânătoarei a comunicat Inspectoratului județeni de vânătoare și societăților de vânat din țară, ca oridecâteori un vânător nu va fi controlat de un jandarm pe care l-ar întâlni sau va constata la el abuzuri sau lipsă la datorie, să raporteze imediat Direcției Vânătoarei, arătând și dovezile ce le are.

Până astăzi însă n'a sosit nici o reclamație.

Ne bucură că această măsură a fost luată și ne place să credem, că dacă până acuma Dir. Vânătoarei n'a primit nici un raport în sensul acesta, înseamnă că jandarmii și-au făcut totdeauna datoria.

Rugăm stăruitor pe D-nii Inspectori și vânători, să bine-voiască a-și aduce aminte și în anul acesta de cele arătate mai sus, comunicând Direcției Vânătoarei, cazurile eventuale de lipsă la datorie a jandarmilor, care sperăm că și-o vor face tot atât de frumos și cinstit ca până acum.

VÂNATUL ȘI NATURA

B. ÖTVÖS

Casa Verde-Timișoara

Între condițiunile de traiu ale vânatului, cel mai important rol îl are clima, care e schimbătoare chiar în aceiași regiune, căci vedem, că în câțiva ani de-a rândul avem o climă normală, dar se schimbă deodată brusc, aducând multe neajunsuri viețuitoarelor, prin urmare și vânatului din acea regiune.

Pentru vânat, clima nu este altceva, decât mediul, căruia trebuie să-i se adapteze. Schimbându-se deci brusc clima unei regiuni s'a schimbat brusc și mediul căruia vânatul a fost adaptat, trebuie să se adapteze din nou. Dacă clima se schimbă spre bine, mediul e mai bun, iar cu binele vânatul se dedă fără consecințe rele; dar dacă această schimbare merge spre rău, o duce rău și vânatul.

Să luăm dearândul anotimpurile și să le cercetăm cu privire la influența pe care o au asupra vânatului.

Să începem cu iarna, fiindcă în primul rând de iarnă depinde, dacă vânatul va fi apt de prăsilă la primăvară, sau nu. Dacă iarna e prea grea, dacă zăpada e prea mare și durabilă, atunci vânatul nu găsește adăpost bun contra intemperiilor, nu găsește destulă hrană naturală, cu care să-și câștige și caloria necesară corpului pentru a rezista frigului, va suferi, deci, mai mult de intemperii, chiar ca de foame.

Este adevărat, că un vânător conștient va hrăni pe timpul iernei „din mână“ vânatul, dar oricât de multă hrană am da din mână nu vom avea rezultatul dorit: 1) fiindcă hrana din mână nu completează pe cea na-

turală; 2) Nu putem face atâtea adăposturi de hrană, ca tot vânatul să le găsească, fiindcă din cauza zăpezii — chiar dacă facem cu plugul de zăpadă ori cât de multe cărări — nu tot vânatul va găsi drum spre adăposturi. Se întâmplă deci, că o parte a vânatului, care a nemerit la adăpost, se îngrașe, cealaltă parte însă duce lipsă grea, suferă de foame și de intemperii, slăbește, se prăpădește.

Zăpada are influență rea asupra vânatului, nu numai că-i acoperă hrana naturală și că-i taie drumul la adăposturile de hrană, dar e și cea mai grea „intemperie“. Și iată cum: Vânatul umblă pe jos, doarme în afară de fazan, care noaptea se adăpostește pe pomi, chiar dacă nu întotdeauna tot pe jos. Umblând, stând mereu pe zăpadă, abdomenul vânatului este mereu în contact cu stratul de aer, care stă asupra zăpezii și despre care se știe că este stratul cel mai rece. Când zăpada e moale, vânatul se înfundă în zăpadă, frecând-o cu pânțele pe care se așează zăpadă topită (apă) și care îngheață, când vânatul stă pe loc, mai ales la fazan, când acesta doarme noaptea pe pom. Această ghiață sustrage căldura corpului, vânatul pierde calorii, răcește, se îmbolnăvește.

Vânatul mare având picioare lungi, nu freacă zăpada cu abdomenul, decât atunci când zăpada e extrem de mare, suferă deci mai puțin de zăpadă.

Zăpada însă are pe lângă acestea, și alte neajunsuri și avantajii oarecare. Când ninge, zăpada se așează pe tufe, și mai ales, dacă acestea sunt de esență cari își mențin frunzele și iarna, se formează un fel de cort, care dedesubt e scutit de zăpadă, deasupra e acoperit cu un acoperiș, rău conducător de căldură. Dacă după un poleiu sau nițică ploaie se formează scoarță pe zăpadă și dacă sub acest cort nu bate vântul rece, atunci este o adevărată colibă de refugiu pentru vânat. Acest avantaj — scoarța — este din atl punct de vedere și desavantajos, că de ex. acoperă hrana și fiind scorțoasă, vânatul nu poate să râcâie, să scormonească zăpada pentru a scoate la iveală hrana ascunsă sub zăpadă. În regiunile muntoase, unde de obicei zăpada e mare, scoarța e un adevărat dezastru pentru vânatul mare, dacă pe teren apar și lupi. Vânatul mare cu copitele sale ascuțite, înguste, străpunge zăpada scorțoasă, fuge mai greu, cu atât mai mult că scoarța de zăpadă când se sparge, îl rănește la gleznă, iar lupul fuge pe zăpadă fără să se scufunde.

Zăpada fiind un rău mediu pentru vânat, acesta caută să-i se acomodeze. Fiecare vânat după felul său.

Potârnichea se vâra sub zăpadă, săpând adevărate galerii pe sub ea: 1) ca să se încălzească, să fie scutită de vânt; 2) ca să-și poată procura cea mai meschină, totuși cea mai necesară hrană (vitamine) din semănături, verdeață.

Epurele întorcându-se spre culcuș din căutarea hranei simțind că pânțele-i sunt ude, aranjează adevărate concursuri de fugă, fugând, sărind încoace și încolo pe un drum unde nu e zăpadă, sau pe o potecă bătută. Zic unii vânători, că va fi mare ger, căci iată, „iepuri se joacă, sar de frig“. Epurele nu de aceea fuge, că va fi frig, ci fiindcă îi este frig, fiind ud la abdomen. Prin fugă, prin forțări se încălzește, i-se usucă blana și poate sta culcat în culcuș, fără a răci.

Fazanul pare a fi cel mai prost vânat în ce privește acomodarea sa la zăpadă. E silit să umble prin zăpadă, i-se udă și lui penele de pe abdomen, dar noaptea stă pe pom, vântul îl bate, răcește. Ziua stă posomorât, gheboșat sub o tufă, așteptând să-l scoată

foamea. Nemișcând deci, răcește. (De aceea nu e aptă pentru fazani acea regiune, unde zăpada e prea mare și durează mult). Pe timpul zăpezilor mari și durabile vom avea mari pierderi la fazani, dacă soarele nu se ivește zile, săptămâni întregi, fiindcă fazanul va sta mereu — cum am amintit mai sus — tot nemișcat. Iar a nu mișca iarna, însemnează a se îmbolnăvi, căci din răceală se nasc boli de intestine, fazanii mor și noi credem că între ei bătute holera, epidemia. Se întâmplă și cazuri de acestea, dar să nu ne gândim numai la epidemie, când găsim, iarna fazani morți pe teren. (Cum să luăm măsuri pentru a evita astfel de răceli și boli a fost vorba la capitoul despre hrănirea vânatului în timpul iernii). Dacă însă e soare, atunci fazanul reînvie, umblă căutând un loc uscat, unde poate face bae, unde poate sta culcat pe o latură întinzând aripile: „Face bae de soare“. (Iarna fără soare este un adevărat dezastru pentru fazani chiar și atunci când zăpada nu e prea mare!).

Căprioara, cerbul, care are nevoie de multă hrană, umblă mereu în căutarea hranei, deci mișcă, fiind silit să umble mereu, fiindcă nu găsește altă hrană, vânatul mare nu doarme iarna când e zăpadă în deșisuri, ci își face culcușul în pădure mare, știind bine, că aci sub stratul de zăpadă se află și un strat de frunze. Scormonește zăpada și doarme pe frunze. (Erni, ca 1928—1929, când au înghețat și căprioare, sunt — slavă Domnului — excepționale!).

Ajutăm mult vânatului, dacă în jurul adăposturilor de hrană înlăturăm zăpada de pe o suprafață cât mai mare și așternem aci pleavă și pae mărunte. Astfel pregătim vânatului — aceluia care a nemerit la adăpost — nu numai hrana, dar și culcuș uscat, cald.

În fine, trece iarna cu mizeriile sale, dar vânatul încă n'a scăpat de toate primejdiile. Zăpada începe să se topească, ici-colo se ivesc niște poteci goale de pământ, în cari apare iarba, zămoasă, palidă, că a fost acoperită multă vreme, razele soarelui n'au dat încă clorofilei culoarea verde. Peste noapte dă ger, vânatul erbivor mănâncă — dimineața și spre seară — iarba înghețată, care este izvorul boalei de stomac (dezinterie). Chiar dacă nu mai sunt geruri, dacă iarba nu mai îngheață, totuși e prea fragilă, prea zămoasă, cauzează aceiaș boală. Vânatul atins de această boală, caută leac în coaja pomilor pentru a opri dezinteria cu taninul cojilor, face deci pagube în pădure. (Ca să nu strice pomi de valoare, trebuie să lășăm vânatului pomi de mai mică valoare, pe cari îi roade cu predilecție; să-i dăm ghindă, castane, frunzar etc., cum am văzut la hrănirea vânatului).

Vedem deci, că pentru vânatul mare trecerea din iarnă în primăvară aduce primejdie. Pentru vânatul aripat iară nu e de folos acest anotimp, fiindcă suferă mult de umezeală: zăpadă topită, apă, care de multe ori inundează terenul) ploi.

Dacă a trecut și această epocă, vânatul a scăpat de influența rea a vremii, dar prosperarea lui depinde de starea lui trupească, anume, dacă a rămas sănătos, dacă n'a slăbit într'atâta, ca să nu mai poată oua, împuia.

Luna lui Aprilie, de multe ori și cea a lui Maiu, e foarte ploioasă, ba mai dă și grindină.

Dacă Aprilie este dela început ploios, rece, vânatul aripat începe târziu ouatul; dacă sunt în Maiu multe ploi, mai ales cu grindină, strică ouăle puse în cuib. (Grindina mare ucide și puii).

Pentru epuri cea mai importantă lună este cea a lui Martie. Epuroaica fată de prima dată — dacă iarna a fost dulce — pe la sfârșitul lui Februarie,

dar de regulă în Martie. Gerurile din Martie (vezi anul 1931)ucid prima generație a epurilor, adică pe acei pui, cari până în toamnă, sau iarnă, s'ar fi dezvoltat complet și ar fi puiat în acelaș an.

Primăvara găsește hrană și vânatul aripat. Semănăturile sunt verzi, destul de fragede pentru a le putea ciuguli, livada, lucerna mai dă și insecte. Primăvara deci nu strică decât cu intemperiiile: geruri târzii, ploii multe, grindină.

Vara este tocmai contrarie iernei. Cât strică gerul continuu și zăpada, tot atâta pagube face căldura extraordinară și secta.

Căldura extraordinară strică, fiindcă puii pot fi loviți de insolatie, prin urmare mor de-arândul, dacă n'au adăpost. Se retrag fâzanițele cu puii lor la pădure, dar aici îi așteaptă alt pericol: căpușele, cari în unii ani se înmulțesc atât de grozav, că stau cu zecile în jurul ochilor, sau înfipti în gușă, sub aripile puilor. Puii mor din cauza pierderii sângelui. Chiar iezi de căprioară și de cerbi sunt ucși de căpușe! Și căpușele se înmulțesc mai ales, când vara e secetoasă. Și apoi, când e căldură mare, când seceta durează, în pădure e chiar mai rău, din cauză că aerul cald stă nemișcat când nu adie un vânt cât de slab ar fi, se produce năbușală.

Seceta durabilă e foarte dezastruoasă și din alt punct de vedere. Jarba veștejește, se strică pășunea vânatului. Și mai mare neajuns este lipsa de apă. Toate pâraele rămân fără apă, săptămâni întregi nu se fac ouă, vânatul e lipsit cu totul de apa atât de necesară organismului. In fazanerii bine amenajate mai putem așeza ici-colo jghiaburi, în cari vom căra zilnic apă proaspătă, dar trebuie să cărăm atâta apă, ca tot felul de vânat să aibă destulă.

După seceratul cerealelor câmpul rămâne aproape gol, vânatul negăsind alt adăpost contra intemperiiilor, decât porumbiștile. (E bine să punem între porumb cât mai mulți bostani, cu cari epurii, căprioarele, chiar și vânatul aripat își potolește setea).

O vară rea deci poat strica tot atât, dacă nu mai mult, ca iarna rea, ca primăvara rea.

Toamna ar fi cea mai prielnică epocă pentru vânat. Toamna nu este frig, nu este căldură mare, toamna găsește tot vânatul hrană. Erbivoarele au semănăturile proaspete, din cari ciugulesc și aripatele, care mai găsesc și insecte. Lucernișul, livezile dau asemenea hrană vânatului erbivor. Toate buruenile au seminte coapte, pe cari vânatul aripat le alege.

Chiar dacă nu prea sunt ploii, vânatul își va găsi apa necesară, căci nopțile fiind mai răcoroase, găsește picături de rouă pe fiecare fir de iarbă.

E bine, chiar necesar să fie așa, căci după toamnă, urmează iarna, vânatul deci trebuie să se pregătească de iarnă, are nevoie de hrană abundentă: 1) să depue grăsime, care-i menține iarna caloria corpului și înlocuește întrucâtva lipsa hranei pe timpul iernei; 2) Are nevoie vânatul de hrană abundentă în această epocă, fiindcă năpârlește, își face haina de iarnă, care trebuie să-l apere contra intemperiiilor iernei.

Dacă deci vânatul e bine pregătit de cu toamnă, pe timpul iernei va suferi mai puțin de intemperii, de foame chiar.

Sunt vânători, cari prezic din starea epurilor, ce fel de iarnă va urma, afirmând, că dacă epurii sunt grași toamna, va urma o iarnă grea, căci iată, iepurii presimțitori, prevăzători, au depus grăsime.

Însă, nu de aceea se îngrașă epurile; pentru că va urma o iarnă grea, ci se îngrașe, că are ce mânca. (Tot vânatul se îngrașe toamna. Potârnichele chiar sunt toamna în cea mai bună condițiune, asemenea fazanii, etc.).

Dacă însă vânatul nu se îngrașe toamna, aceasta nu însemnează nicidecum, că va urma o iarnă ușoară, ci e foarte prost, că vânatul n'are din ce să se îngrașe. Căci sunt și astfel de tomni, când după o vară secetoasă ard buruenile, uscându-se detot, s'au uscat buruenile, tot din cauza secetei. Iar din cauza ploilor prea abundente n'am putut semăna la timp. Semănăturile (vezi toamna 1931) abia atunci răsar, când s'a așternut zăpada pe ele. Sunt toamne, când plouă încontinuu săptămâni întregi, vin ploi reci, ba dă și ger prea timpuriu. Vânatul nu găsește hrană, haina-i slabă, necompletată nu-l apără contra intemperiiilor. In loc să se îngrașe deci vânatul, slăbește și pornește către o iarnă (care poate că va fi o iarnă dezastruoasă) într'o stare de plâns.

Sunt ani, când toate anotimpurile sunt prielnice, dar avem și ani, când par'că toate anotimpurile ar fi jurat moarte vânatului. Iată un exemplu: anul 1931, care nu numai aici la Casa Verde, dar după cum am informațiuni, a fost un „an rău“ aproape în toată țara, dar chiar și în alte țări, din cari am informațiuni precise asupra stării vânatului.

Iarna n'a fost tocmai grea, vânatul a dus-o destul de bine — până în luna lui Martie. Iarna n'a scăzut termometrul sub 9° frig, dar pe la jumătatea lui Martie, termometrul arătase 13 grade sub zero, plus o zăpadă destul de mare. Epurii, grație lunilor mai dulci ale lui Ianuarie, Februarie, au început împerecherea. Pe la sfârșitul lui Februarie, prima decadă a lui Martie epuroaicele fătaseră. Prima generație deci a fost distrusă de ger! (Intr'o parcelă a pădurei noastre se vânașeră în 1930 la vânătoarea Regală 136 de epuri, în 1932 în aceeași parcelă s'au vânat 34 de epuri!).

Fazanii începuseră cântecul lor de împerechere în primele zile ale lui Martie, a fost întrerupt de gerul din Martie, dar după ger, s'a început împerecherea regulată, normală. La 7 Aprile am avut în voliere primul ou de fazan, dar, ce face „anul rău“? La 17 Aprilie am avut noaptea ger de 7 grade, care se repetase mai multe nopți cu 6—4—2 grade frig. Se înțelege dela sine, că aceste geruri întârziate n'au rămas fără influență dezastruoasă asupra oului.

Generatia a doua a epurilor s'a distrus în mare parte. Infine, primăvara mult asteptată a sosit, dar, ferește-ne Doamne, de astfel de primăvară! La 4 Martie am avut o temperatură de 24 grade, care n'a slăbit până la sfârșitul verei, dar între timp s'a urcat și la 35 grade!

Fâzanițele din libertate căldură, secetă (!) au ouat puțin, au scos puțini pui, dar nici acești pui nu i-au putut crește ca în alti ani, din cauza căpușilor, care se înmulțiseră atât de grozav, cum n'am mai văzut, de când cunosc viața de vânător profesionist.

După secerat n'am putut face năsuni secundare pentru vânat, din cauza secetei. Meiul semănat în miriște a răsărit toamna, când în câteva zile l'a pârilit gerul. Tot din cauza secetei, apoi a ploilor abundente — plouase două săptămâni zilnic, aproape încontinuu — n'am putut face semănăturile de toamnă la timp. (Grâul, ovăzul, au răsărit sub zăpadă). Vânatul deci nu s'a putut pregăti pentru iarnă.

A venit iarna, cu frig, cu ger uscat. După un „Crăciun negru“ a dat în ziua de Anul Nou o zăpadă. — ninșea zilnic — atât de mare, că abia am putut face vânatului trecătoare cu plugul de zăpadă. A venit apoi o ploae, toind multă zăpadă, care ne-a inundat o treime a pădurii, inundând chiar locurile cele mai bune pentru fazani. Dar cel puțin s'a dus multă zăpadă, au rămas multe poteci fără zăpadă, unde vâ-

natul ar putea sta fără a fi influențat, de radierea zăpezii. Ce folos însă, dacă dela Anul Nou, până la sfârșitul lui Ianuarie, nu s'a văzut soarele decât în cele două zile, când inundația era aproape să ne scoată din casă. Vânatul, mai ales fazanul stă posomorât sub tufă, nemișcat, aproape să înghețe de gerul care nu vrea să slăbească. (Dacă vânatul nostru ar fi degenerat, nehrănit, neimprospătat, sigur că ar da în el o boală care l-ar tăia pe rând, cum tae coasa iârba!).

Vedem deci, că sunt de fapt „ani răi“, cari ne distrug tot rezultatul obținut cu munca și truda de zeci de ani.

Dece oare natura dă din când în când câte un an rău pentru vânat?

Unii savanți susțin, că este nevoie de câte un „an rău“, fiindcă natura astfel își repară echilibrul stricat de lăcomia omului, care vrea să înmulțească în folosul său, dar în dauna altor viețuitoare, unul sau mai multe soiuri de animale.

Această părere se subliniază cu mai multe argumente, mai multe exemple din natură. De ex. gerurile târzii, ni le dă natura, ca să distrugă multe insecte vătămătoare agriculturii, pomiculturii, etc. Când se înmulțesc prea mult șoarecii, atunci vin din alte regiuni fel de fel de păsări (considerate de vânători : răpitoare) dar mai ales surlite (șorecari) cari au chemarea de a ne salva de această plagă. Tot în interesul „stărei de echilibru naturală“ n'ar fi permis să distrugem răpitoarele. (Afirm, că noi vânătorii, nu „distrugem“ răpitoarele, ci tocmai vrem să reparăm echilibrul din punctul nostru de vedere, adică în loc de răpitoare să înmulțim vânatul, care la rândul său distruge nu numai insecte vătămătoare altor economii naționale, dar (fazanul) distruge și șoarecii!).

Eu, care am văzut în alte țări foarte mult vânat aglomerat în locuri de suprafață mică, fără ca echilibrul naturei să fi fost vătămât, (pe lângă vânat erau și răpitoare destule) am văzut dela însăși mama natură, că echilibrul nu se strică prin înmulțirea vânatului, deci nu de aceea ne trimite natura câte un an rău, ci diminuându-ne vânatul să asigure posibilitatea existenței altor animale, căci în natură este loc destul pentru toate animalele, ar fi deci și pentru vânatul fie cât de mult, atât mai vârtos, că vânătorul constient va ajuta chiar naturei în menținerea vânatului, înființându-i păsuni speciale și la nevoie hrănindu-l chiar din mână.

În căsnicia noastră se cuprind și animalele domestice. Cine poate afirma, că înmulțind animalele domestice, mai ales pe acelea, pe cari le mănăm la pășune, am stricat prin aceasta echilibrul naturei?! Dacă n'avem destulă hrană în natură pentru animalele domestice, înființăm noi înși-ne — prin gospodărie intensivă — posibilități, ca animalele să aibă hrana necesară.

Natura deci nu se răzbună, nu-și varsă supărarea pe vânat, că acesta s'ar fi înmulțit în dauna altor specii. Totuși vedem, că natura ne trimite din când în când, câte un an rău, care ne diminuează, chiar ne distruge aproape tot contingentul de vânat!

Dar dece o face, dacă nu din răzbunare?

Vânatul este și el ființa naturei, pe care trebuie să-l prăsim, să-l înmulțim mai întâiu de toate după normele naturei. Noi însă oameni lacomi, fără cunoștințele acestor norme, prăsim, îngrijim vânatul contrar legilor naturei. Și iată cum:

Natura nu suferă, decât animale sănătoase, rezistente, căci numai astfel de animale sunt în stare să existe, să lupte pentru existență, să-și mențină spe-

cia. Natura selecționează. Animal bolnav, debil, neapt pentru a da naștere la generație sănătoasă, rezistentă, trebuie să piară. (Il curăță intemperiiile, bolile, lipsa de hrană). Natura mai selecționează și altfel: Natura dă naștere la mai mulți masculi, decât sunt necesari pentru menținerea raportului între sexe, cu toate că raportul neregulat este în dauna contingentului de vânat. Dar fiind mai mulți masculi, aceștia vor lupla pentru pereche, cei debili — neapți — vor fi înlăturați, iar urmașii vor fi făcuți de părinte — mascul — voinic, rezistent, apt pentru prăsilă. Chiar dacă toți masculii ar fi voinici, rezistenți, totuși, vor fi între ei mai puțin voinici, cari înlăturați de cei mai voinici, vor emigra, vor trece în alte terenuri, pentru a introduce acolo sânge proaspăt.

Știm dela animalele domestice chiar, că împropătarea sângelui este absolut necesară, când vrem să creștem animale robuste, rezistente, împerecherea în sânge înrudit, având consecințe foarte rele.

Vânătorii fără cunoștințe fundamentale, fără experiențe învățate dela natură, scapă din vedere aceste postulate impuse de eternele legi ale naturei. De ex.: Am înmulțit vânatul, avem dreptul să ne luăm partea, deci vânăm. Dar iată lăcomia omului: La vânat mare caută să vâneze masculi „capitali“, care au trofeele (semnele secundare ale bărbatului) cele mai dezvoltate. Dar vânatul cu trofee „capital“ este „capital“ și pentru prăsilă. L'am scos din teren, am scos un tiran, un suprimător al masculilor debili, prin urmare aceștia vor da naștere proximei generații.

Cui îi vine în minte — dar nici n'avem posibilitatea — că la vânatul mic să vânăm numai indivizi debili, neapți pentru prăsilă?!...

Suntem lacomi, vrem să avem cât mai mult vânat, dar cu cât mai puțină cheltuială. Pe când crescătorii de animale domestice cheltuesc multe mii, pentru a introduce în stocul lor de prăsilă masculi cât mai buni, de sânge străin, noi, vânătorii nu vrem să riscăm, să dăm bani, pentru a duce în stocul de vânat sânge proaspăt, sânge străin, iar prin infuzia sângelui străin să regenerăm vânatul degenerat, care devine din an în an mai debil, mai puțin rezistent, pe care un an rău îl suflă de pe suprafața pământului.

Nu vrem să învățăm minte înainte de a ne ajunge dezastrul, ne învățăm minte deci natura, de a cărei norme nu ținem cont. Vine un an rău, și iată dezastrul: ne plângem, că vremea rea ne-a distrus vânatul, dar ferindu-se de a da vina pe noi înși-ne, cari în lăcomia noastră nu respectăm legile naturei.

Anul rău este o admonestație a naturei, care ne arată greșelile, păcatele comise contra intereselor noastre proprii. Vânătorul cu socoteală va învăța minte, acel inconștient se va mulțumi aruncând vina pe natură, sau mângâindu-se cu teorii, ca „starea echilibrului naturală“, sau renunțând a mai prăsi vânat.

Ar fi bine, ca la modificarea legii pentru protecția vânatului să se impue în mod imperativ și obligator, ca toți arendașii și proprietarii de teren de vânat, să împropăteze din când în când vânatul.

Ar fi prea costisitor, mulți vânători fără dare de mână se vor lăsa de vânătoare? Fie, să se lase de cultivarea acestei ramure ale economiei naționale, acei „vânători“ cari nu muncesc în interesul vânatului, în interesul avutului național; să se lase de vânătoare acei speculanți, cari vor să conducă o întreprindere, să scoată dobândă din această întreprindere, fără a băga capital.

Vânătoarea să rămăie în mâinile celorla, care sunt conștienți că mănuesc o avere națională, cari pe

lângă darea de mână au și cunoștințele necesare.

Precum reforma agrară n'a dat pământ decât agricultorului, tot așa „Reforma vânătoarei“ să nu dea teren de vânat, decât vânătorilor, cari sunt vânători în nobilul sens al cuvântului.

Iar pentru înlesnirea împospătării sângelui să ia măsuri Statul, organizând capturarea vânatului viu

pentru împospătarea sângelui, obligând pe acei arendași sau proprietari, cari au mult vânat, să-l vândă viu Statului și prin stat particularilor, o parte a vânatului, înainte de a face vânătoare, cu riscul chiar de a nu vâna în acel an.

Interesele comune sunt mai principale, ca cele particulare !

CREȘTEREA PURTĂTOARELOR DE BLANĂ SCUMPĂ

de SOLITARUL

Adeseori au apărut în revista vânătorilor, articole ce tratau despre ferme și crescătorii de animale care aduc foloase însemnate industriei și comerțului de blănuri.

Se vede însă, că lipsa de cunoștințe detaliate zoologice ale capitaliștilor, sau neîncrederea vânătorilor în succesul cel pot obține, la care se adaugă, ambelor categorii, lipsa de dragoste pentru animale în așa măsură încât să le crească în primul rând de plăcere, iar beneficiile materiale să fie o urmare firească, a determinat probabil înființarea unei singure ferme pentru creșterea vulpei argintii în România.

În Revista Științelor Veterinare, anul XII, No.6-7 din 1931, pag. 115, d-l A. Ușurelul, inspector general veterinar, scrie un articol foarte interesant, intitulat „Posibilitatea creșterii animalelor cu blană în exploatațiunile agricole“, — ceace scrie d-l A. Ușurelul în acest articol, cititorii noștri au putut vedea în revista noastră în linii generale, d. Ușurelul dă însă detalii asupra primei ferme din România „Ost-Fox-Farm“ din Codlea-Brasov, înființată în 1928.

Interesant este deasemenea să se citească în acel articol rezultatele obținute cu vulpea argintie în țara noastră, care are toate mijloacele naturale pentru o reușită creștere și dezvoltare a acestei nobile purtătoare de blană scumpă.

Tot în Revista Științelor Veterinare, anul XII, No. 9 din 1931, d-l Dr. Perian Aureliu, medicul veterinar al circ. Codlea, scrie un articol intitulat „Ost-Fox-Farm“ în care arată amănunțit progresul fermei, cere capitaliștilor să se angajeze în crearea fermelor de vulpi argintii, arătând riscurile mici și avantajele mari ce se pot obține

Deocamdată, în direcția aceasta, manifestările toate, au fost consacrate timid, numai oilor, merinos epurilor de casă și vulpilor argintii. Este neîndoios că pe viitor această stare de lucruri se va schimba mult și vor apare rând pe rând, crescătorii de jderi, niurci, nutria, epure de chinchilla, angora, etc., vidră, vulpi albastre, dihori, oile karakul, merinos, astragan, viezure argintiu, skungs, oposum etc.

Chestiunea de urgență se pune înșa tocmai acum, în mod imperios, pentru motivul că cu cât vom întârzia mai mult, cu atât concurența de producție a străinătății va crește și deci rentabilitatea se va micșora.

Ne întrebăm cu durere, care să fie motivul că nu exploatăm și nu valorificăm avantajele naturale ale țării noastre, care ne ridică deasupra celorlalte țări din Europa, în ce privește calitatea blănurilor produse. Bălțile noastre imense, se pretează perfect pentru creșterea vidrei, a biberul-ui de baltă (Nutria) aclimatizat în Europa. Regiunile noastre muntoase în care găsim temperaturi medii foarte scăzute și mijlocii, care împreună cu situația terenului sunt lo-

curi pare că anume create pentru instalarea de ferme prospere pentru purtătoarele de blană, ca vulpi de tot soiul, jderi mari și mici și oi prețioase. Hrana ușor de procurat și care abundă pe plaiurile noastre va ușura într'o mare măsură cheltuielile de întreținere. Vor fi necesari specialiști, care se pot forma ușor, având în vedere că toate statele culturale europene au ajuns la desăvârșire în ce privește crescătoria acestor animale. Vizitarea celor peste 1000 de ferme din Germania, va da posibilitatea oricărui vânător să studieze sub toate laturile și pentru toate speciile de purtătoare de blană, o crescătorie modernă.

Prețioasa revistă de specialitate „Der Deutsche Peltztierzüchter“, Edit. F. C. Mayer München 2 C., este un valoros document, care trebuie să fie în mâna oricărui viitor crescător, aducând ultimile rezultate experimentale, revista aceasta fiind organul Uniunii crescătorilor de animale cu blană din Germania, Austria și Cehoslovacia, în care se poate avea întreagă încredere. Afară de aceasta, oricare viitor crescător se poate documenta dintr'o serie întreagă de lucrări scrise în limba germană și franceză, broșuri instructive etc., dar mai ales se poate informa în țară chiar, la d-l I. A. Haeckel, directorul crescătoriei „Ost-Fox-Farm“ (Codlea-Brasov).

Cu câtă dragoste am privi noi vânătorii, fiecare fermă nouă care s'ar înființa, și cât de mare ar fi satisfacția noastră când vom dovedi în mod precis, că România stă în fruntea țărilor central-europene, sub raportul producției în calitate fără cusur, a blănurilor scumpe.

Speranța noastră este că vânătorii și capitaliștii amatori de plasamente bune, nu vor aștepta ca statul să facă un început, ci vor căuta cu ajutorul său, bine înțeles, să înființeze ferme de purtătoare de blană, nu numai după modelul celei din Codlea, dar potrivit regiunii în care se găsec.

O crescătorie de epuri chinchilla, poate să fie înființată și în oraș cu o cheltuială mică, iar blana acestui epure se poate vinde cu preț bun, deci pe lângă distracția crescătorului, acesta poate avea și avantaje materiale.

În consecință facem un călduros apel tuturor acelor care au posibilitatea înființării unei ferme oricât de mici, pentru creșterea oricărui fel de purtător de blană, să ceară lămuriri și adresele materialului de documentare, găsind la redacția Revistei Vânătorilor, relațiunile cele mai complete, în schimbul mărcilor de răspuns.

Calitatea blănurilor produse, nu depinde numai de origina fără cusur a animalului reproductiv, ci în mare parte și de mediul în care este crescut. Ori, cum în țara noastră condițiunile de creștere sunt admirabile dispăre orice motiv de ezitare.

D I N P R E S A S T R Ă I N Ă

Interesant fel de comportare a unui țap de capră roșie. — D-I W. Fischer (Oberamt Hall) povesteste în «Der Deutsche Jäger» No. 4/932, următoarea întâmplare: Acum câți-va ani, îmi spune un vecin să mă duc în poiana din pădure, unde avea o fâneață, să împușc țapul care umblă pe acolo, înainte de a pune el la cosit. Eu umblam de 14 zile după țap și nu-l puteam vedea nici dimineața nici seara. Poiana indicată, era mărginită din două părți de drumuri umblate, pe celelalte două era pădure. Mă duc totuși într-o seară, ure în observator și aștept. Puțin după aceea liniștea pădurei este întreruptă de veselia a 5 fete, care veneau cântând în gura mare pe drum. Abia au avut timp să dispară, sosesc 6 băieți gălăgioși se desbracă și fac o baie în isvorul de lângă poiană, găsesc o stropitoare veche, o încercă dacă sună bine, apoi cu ea drept tobă, pornesc spre sat. Acum poate veni, gândeam eu, este liniște înfățișat. Intorc ochii, țapul era acolo, într'un loc unde iarba era foarte înaltă, gustând ici colo câte un fir de iarbă. La 80 de pași puteam ușor să-l dobor, dar voiam întâi să mă satur de prveliște. Era 7¹/₂, timp aveam. Deodată țapul ridică capul atent în direcția pădurei, de unde văzui venind o bătrână cu lemne. Spre mirarea mea, țapul în loc să fugă, îndoae încet genunchii, se face din ce în ce mai mic și dispare în iarba înaltă. Aproape de țap bătrâna depune sarcina din spinare, intră puțin în pădure și după clipe de interminabilă așteptare, ese ușurată continuându-și drumul. Credeam că acum s'a terminat, lucru pe care-l credea și țapul care se sculă din nou pornind în direcția drumului, când se auzi cântecul unui paznic care trecea spre sat. Țapul făcu aceiași manevră cași înainte, apoi când se făcu liniște, se sculă începând să pască. Aș fi putut trage și de data aceasta, am vrut să încerc însă dacă și față de mine va avea aceiași atitudine. Cobor din observator intru în pădure, fac un ocol și trec cași ceilalți, cântând, pe lângă țap, însă cu ochii pe el. Absolut același procedeu l-a urmat și cu mine, iar când am ajuns în dreptul lui, deși nu-l vedeam, mi-am pregătit carabina și am fluierat odată tare. Ca din pământ a apărut țapul în fața mea o stană de piatră, pentru a cădea în clipa următoarea sub glonțul meu.

Viezurelui îi plac peștii. — De trei ani se găsește în terenul meu de vânătoare arendat, o vizuină de viezure, la 120 de pași distanță de locuința mea. În ultima vară, m-am întâlnit cu viezurile de mai multe ori, în special în zori de zi și pe amurg. Odată când mă găseam aproape de vizuină, am putut observa cum un viezure venea la trap spre vizuină cu un pește în gură. Câteva zile mai târziu am găsit la gura bârlogului un pește aproape proaspăt. Așadar se vede că viezurile înscrie pe lista sa de mâncare și câte un pește din când în când. Trebuie să mai adaug că cetatea viezurei este construită pe malul unei ape. Istorisește Max Faudrich în W. u. H. No. 5/932.

Penetrația muniției de calibru mic. — Nu se poate atrage în deajuns atențiunea, asupra puterii de penetrație a proiectilelor de calibru mic. Un caz deosebit de neno ocit s'a întâmplat acum câți-va ani, într'un sat din județul Rotheburg, O. L. Germania. Un tânăr, se spăla într-o cameră din catul întâi, când deodată căzu și muri peste o jumătate de oră. Cercetarea care a avut loc, a stabilit că un proiectil de 6 mm. din cartușul cal. 22 scurt, a trecut prin geamul ferestrelor pătrunzând în gâtul tânărului. Trăgătorul, care la o distanță de circa 400 de metrii trăsese într-o vrabie, a fost condamnat la închisoare pentru crimă din imprudență.

Povesteste: P. Wiedemuth, Rothenberg, O. L. în Revista «Deutsche Jäger Zeitung» No. 20/930.

Condamnare de braconier. — În noaptea dela 25 spre 26 Septembrie 1931 braconul individual Ableitner cu prietenul său lucrătorul, Iosif Gartner, pe teritoriul D-ului Lamperg, aproape de Gratzbach (Steiermark Austria) Ableitner împușcă un fazan care căzu pe malul celalt al unui pârau. În timp ce Gartner își continua drumul, Ableitner se duse să-și ia prada, însă a fost văzut de paznicul Franz Fuchs care se apropiase în goană la auzul focului de armă și când l'a somat să stea, braconierul a rupt-o de fugă urmărit de vânător. Vânătorul era întovărășit de ful său și în a alți trei oameni, care s'au pus toți în urmărire braconierului. În cursul urmăririi, unul din insoțitorii paznicului anume Anton Kornhäusel a ajuns în fruntea urmăritorilor. Când era numai la câțiva pași de braconier, acesta se întoarse brusc și trase un foc asupra lui Kornhäusel, care primind toată încărcătura de alic în cap și piept, căzu la pământ, dându-și sufletul după câteva clipe. Cadavrul arăta 51 de lovituri de alic. Conform raportului medicului legist, urmăritorul a murit din pricina hemoragiei, provocată de ruperea vaselor din pământ și a carotidei. Chiar și un tratament medical imediat, ar fi fost zadarnic. Acuzatul Ableitner adus în fața tribunalului, declară că nu-și dă seama cum s'a descărcat arma, deși în prima sa declarație arătase că prin focul care l-a tras, a vrut să oprească urmăritorii lui. Acuzatul a fost condamnat la 6 ani temniță grea.

Veverițele mănâncă păsări mici. — În aceeași revistă cinegetică citim comunicarea aceasta a forestierului Lehmann din Lipholdsberg a d. W. Germania.

În lunie anul trecut am auzit dimineața pe teren, ciripitul înspăimântat al unor cinteze, sgomotul venea dintr'un tufan roșu de pe marginea șoselei. Cam la jumătatea înălțimeii stejarului, am văzut pe o cracă mai groasă, o veveriță care mânca ceva, iar în jurul ei sburau țipând 4 cinteze adulte. Puțin după aceea veverița își măncase prada, alergă pe cracă în sus, luă din cuibul de cinteze care era acolo, un pui ce nu putea încă sbura, fugi cu el tot în locul vechi începând să-l devoreze. A fost ultimul, ei ospăț, însă multă vreme în urmă se mai auzea ciripitul de spaimă al cintezelor.

Epure negru. — La 30 Noembrie 1931, a fost împușcat la o vânătoare cu bătaiași organizată de D-I Stek com. Havsen lângă Dillingen a. d. D, un epure de câmp complex negru. Epurile acesta era cunoscut arendașului teritoriului de vânătoare și agricultorilor localnici din primăvara și vara acestui an, când a fost văzut ca vâtu. Epurile nu se deosebea nici ca formă și nici ca moravuri de ceilalți epuri de câmp și greutatea lui era deasemenea identică celor normali, cântărind 4 kgr. În teritoriul vecin a fost vânat cu 4 săptămâni mai devreme, tot un epure de culoare neagră, care probabil făcea parte tot din același cuib.

Comunică: H. Nusser în «Der Deutsche Jäger» No. 3/32

O c ptură rară. — Tot în W. u. H. No. 5/932 povesteste D-I Hubertus Kruse următoarele: Era iarnă și pădurea cufundată în tăcere. În căuarea unui mistreț rănit cu o zi înainte, am ajuns în tovărășia unui foxterier la un desis de brazi, unde câinele porni să gonească după un grăsun. Lătrăturile indicau direcția către o desime. Pentru a putea vedea, mă așez în genunchi și văd deodată pe sub crăcile de brad ceva de forma unui animal. În credința că este grăsunul rănit, ocolesc desimea pentru a trage. Între timp sosește foxterierul la locul unde se găsea prezumtivul grăsun și nu mare mi-a fost surpriza când am văzut un viezure — așa mi s'a părut în primul moment — eșind din desis. Dar și impresia aceasta s'a spulberat când am văzut că se urcă într'un pom cu agilitate de pisică. Văd apoi pe după o cracă de brad, apărând o coadă de pisică sălbatecă, încet se adună corpul animalului și un cap asemănător cu al pisicii ese la iveală, privind-mă cu ochii săi mici. Vrea să se ascundă sau să mă atace? Ridic arma și în foc cade pe zăpadă corpul neînsuflețit al vânatului. Dar ce să fie? Nici cei 2 tovarăși care venise la auzul detunăturii n'au putut să recunoască animalul. Specialiști au afirmat apoi că este un Waschbär (Procyon lotor L) scăpat dintr'o crescătorie și acimatizat.

Bănuind că va interesa pe cititori ce fel de animal este acesta îl vom descrie în câteva rânduri. (Procyon lotor L) americanii îl numesc Shupp sau Raccoon, germanii Waschbär, rușii Scot, iar în dicționarul românesc urs spălător, negustorii blănari îi zic oposum american. Acest animal ajunge la o lungime totală de 1 m. și o înălțime de 30-35 cm. Blana este galben cenușie, amestecată cu negru, deoarece firele spicului sunt la bază castanii, la mijloc castaniu-gălbui iar vârful negru, astfel că acest amestec, dă o culoare generală foarte curioasă. Pe picioare, în regiunea urechilor, laturile botului și gura au o culoare uniformă fumurie (gălbui albicioasă). De pe frunte până în vârful nasului și în jurul ochilor se întind niște fâșii de culoare brun-negricioase pe deasupra ochilor spre tâmpale. Labele anterioare și posterioare sunt brune-cenușiu-gălbui, iar firele lungi de pe partea posterioară a pulbelor de culoare brun închis. Coada de 25 cm. este galben-cenușie inelată ca la pisica sălbatecă cu benzi negre castanii, terminându-se cu un vârf aproape negru. Labele sunt prevăzute cu ghiare ascuțite au aproximativ forma labei de viezure, cași ansamblul coloritului și formeii. Blana este foarte prețuită. Animalul acesta își are patria în America de nord, egal răspândit din nordul până în sudul ei. Se urcă în pom cu dexteritate, unde și alege de predilecție locul de odihnă în timpul zilei. Shuppul este omnivor hrana sa principală o formează însă animalele mici, pe care le prinde cu agilitatea-i caracteristică și nebănuită la aspectul său general.

Din pricină că s'a putut ușor îmblânzi și acimatiza în Europa, sunt foarte multe ferme, în special în Germania, unde se crește cu succes acest animal purtător de blană scumpă.

Femela fată în Aprilie sau Mai 4-8 pui foarte mici, perioada de gestație fiind 9-10 săptămâni.

După un timp secetos apa îi cauzează o plăcere imensă, intră în ea și dacă găsește fie o scoică, fie alt obiect se joacă și sburdă în apă spălând obiectul cu labele-i anterioare, gest care i-a și atras denumirea germană Waschbär = Urs spălător în traducerea D-lor Șăineanu și Schroff.

Blana lui este prețuită la angroșiști cu 20 Mărci sau 800 Lei.

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Serviciul Vânătoarei

PUBLICAȚIUNE

Prin Decizia Ministerială No. 27/1932, se oprește vânătoarea epurilor, pentru anii 1932 și 1933, pe terenurile de vânat ale comunelor: Lăpușnic, Brâznic, Săcămaș și Teiu, din Județul Hunedoara.

Prin Decizia Ministerială No. 16946/1931, se oprește pentru anii 1932 și 1933, vânătoarea oricărei specii de vânat, cu excepția celui răpitor, pe terenurile comunelor: Ciurila, Sălicea și Vălișoara din județul Cluj.

Avem oroare a vă face cunoscut că prin Deciziunea Ministerială No. 104792 din 1931, Societatea de vânătoare «Zimbru» din comuna Bistricioara; județul Neamț a fost desființată.

Vă rugăm să bine-voiți a dispune să se ia notă.

Prin Decizia Ministerială No. 17730/931, s'a oprit vânătoarea epurilor și a potârnicșilor, până la 15 Ianuarie 1934, pe teritoriul comunei Dumeni, județul Dorohoi.

Prin Decizia Ministerială No. 17768 din 1931 s'a oprit vânătoarea epurilor și potârnicșilor până la 15 Ianuarie 1934, pe terenul comunei Silvașul de câmpie, județul Cluj.

Prin Deciziunea Ministerială No. 18013/931, privind interpretarea art. 39 din legea vânătorului, s'au dispus următoarele:

1. Vânarea din ordinul stăpânului a vânătorului util, să se facă numai în baza ordinului scris, precizându-se data, felul vânătorului și numărul pieselor. Acest ordin nu este valabil, decât în primele 2 zile dela data permisului, inclusiv ziua datării și se poate da numai paznicului recunoscut de Minister și numai pentru terenul pe care-și exercită paza.

Societățile de vânătoare nu vor putea dispune vânătoarea din ordin, întrucât, prin statutele recunoscute de Ministerul Domeniilor, scopul societății este de a înlesni membrilor vânătoarea, iar nu de a procura vânat.

Societăților cari vor da astfel de autorizațiuni, nu li se vor mai aproba arendări de terenuri.

2. Ordinele de a vâna, cu caracter permanent, nu pot fi considerate ca intrând în dispozițiile art. 9 din lege, excepțiune făcând numai vânătoarea animalelor stricătoare și răpitoare.

3. Toate societățile să fie obligate a angaja numai paznici cu leafă, neputându-se permite sub nici un motiv a se angaja ca paznici ai terenurilor societății, membrii societății sau persoane străine de societate, sub clauza învoiei acestora, de a vâna, în mod gratuit, pe terenurile societății.

4. La cererile de recunoaștere a paznicilor privați, pentru terenuri de vânat, să se anexeze și o copie certficată, după actul de angajament al paznicului, fără de care nu se va face recunoașterea.

Prin Deciziunea Ministerială No. 17894 din 1931, se oprește vânătoarea epurilor, până la 15 Ianuarie 1933, pe terenul comunei Semeac, județul Arad.

Avem onoare a vă face cunoscut că D-l Inginer I. V. Rădulescu șeful ocolului si vic Siliștra a fost numit prin Decretul Regal No. 120 din 16 Ianuarie 1932, inspector onorific de vânătoare al județului Durostor, pe ziua de 1 Ianuarie 1932, în locul D-lui Virgil Spălățelu demisionat.

Avem onoare a vă face cunoscut că D-l Dumitru Floru din Deva a fost numit pe ziua de 1 Ianuarie 1932 în postul de Inspector onorific de vânătoare al județului Hunedoara prin Decretul Regal No. 131/1932, în locul D-lui Sever Orbonaș.

În conformitate cu prevederile legii reglementării portului și vânzării armelor de vânătoare, cap. III și legii protecției vânătorului, — eliberarea permisului de port armă pentru acest fel de arme este condiționată de viza inspectorului de vânătoare județean, care nu eliberează această viză de cât acelor care exercită în mod vânătoresc și legal vânătoarea.

Dacă posesorul unui astfel de permis nu mai exercită legal vânătoarea (nu-și scoate permis anual de vânătoare valabilitatea acestui permis cade, întrucât și viza inspectorului cade.

În spiritul celor de mai sus și în conformitate cu ordinul Ministerului de Interne No. 11379 A. din 22 Decembrie 1931, comunicat Prefecturilor prin ordin circular, se vor revoca toate permisele de port armă de vânătoare acelor care până la data de 1 Aprilie al fiecărui an nu-și scot permisele de vânătoare.

Am anunțat și în numărul trecut al revistei noastre, că Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Direcția Vânătoarei, hotărâse să desființeze toate societățile de vânătoare care n'au răspuns repetatelor circulare, de a trimite lista membrilor lor, cu No. permiselor de vânătoare pe anul 1931.

Din informațiile culese, chestiunea a luat un caracter definitiv și 394 de societăți vor fi desființate în cursul lunii Februarie.

După desființarea lor, credem a ști, că urmează și anularea contractelor de arendare în curs, fie că aceste contracte au fost făcute de societăți sau de particulari, pentru ele.

Uniunea Generală a Vânătorilor a făcut toate intervențiile necesare spre a întârzia încă câtăva vreme această hotărâre, dar n'a reușit.

Credem că orice intervenții din partea societăților vor fi inutile, totuși dacă ele se vor pune în regulă răspunzând cel puțin la corespondența ce Direcția Vânătoarei le-o adresează, vor putea obține reinființarea.

Noi ne-am făcut datoria, am atras atenția prin Revista Vânătorilor, tuturor celor ce au bine-voit să citească, să se pună cât mai degrabă în ordine față de Minister, avizându-i și despre consecințe.

Primăria comunei Drăguș, județul Făgăraș

PUBLICAȚIUNE

Primăria comunei Drăguș, județul Făgăraș, arendează în ziua de 15 Februarie 1932 ora 11, prin licitație publică, cu oferte închise terenul de vânat al comunei Drăguș în mărime de 4970 jug teren de câmp și 1633 jug. pădure, pe termen de 5 ani începând la 1 Ianuarie 1932 până la 31 Decembrie 1937.

Prețul strigării 20.0 lei anual.

Vadiu 10⁰/₀.

Condițiunile se pot vedea în orele oficiale la primăria comunală, Licităția se va ține în conformitate cu Art. 83—110 din legea vânătorului.

Drăguș 15 Ianuarie 1932.

Primăria comunei Gherman, jud. Timiș Torontal

PUBLICAȚIUNE

Comuna Gherman arendează pe o durată de timp de 6 ani începând cu data ridicării la valoarea de drept a licitațiunei, dreptul de vânat asupra hotărului comunei Gherman, la licitație publică orală, la data de 10 Martie 1932 ora 11, la casa comunală din Gherman, cu prețul strigării de 1.000 Lei, în conformitate cu dispozițiunile Art. 88—110 ale Legii contabilității publice.

Cei ce doresc a lua parte la licitații vor depune la primărie înainte de licitație 10⁰/₀ din prețul strigării drept garanție.

Condițiunile detaliate se pot vedea la primăria comunei zilnic în orele oficiale.

Gherman 21 Ianuarie 1932.

364 epuri, 9 vulpi, 3 lupi și 3 mistreți.
D-l Marinescu P. ne trimite fotografia de mai sus, cu un frumos rezultat al soc. de vânătoare „Lunca” din București, la o vânătoare organizată în pădurea Pasărea.

Primăria comunei Tarcea, județul Sălaj
PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că, dreptul de vânat a comunei Tarcea se va arenda în conformitate cu dispozițiile legii vânătorului în vigoare prin licitație publică pe șase ani, consecutivi începând cu 1 Februarie 1932.

Licitarea se va ține în sala de ședință a Consiliului Comunal în ziua de 28 Ianuarie 1932, orele 9.

Prețul de strigare va fi 500 lei.

Condițiunile de licitație conform art. 10 din legea vânătorului se pot vedea în biroul notarial din Tarcea.

Tarcea 31 Decembrie 1931.

Primăria comunei Sârbova, jud. Timiș

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat de pe teritoriul comunei Sârbova, cu estindere de 1.008 jug. se va vinde prin licitație publică, care se va ține la primăria comunală în ziua de 29 Martie 1932, ora 10 a. m.

Terenul de vânat se vinde pe 6 ani, adică dela 1 Iulie 1932 până la 1 Iulie 1938.

Prețul de strigare este de 500 lei.

Licitarea va fi orală. Vadiul este 10% din prețul de strigare.

Condițiunile de licitație se pot vedea la primărie.

Sârbova, la 8 Ianuarie 1932.

Primăria comunei Sasar, jud. Lăpușna

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință că dreptul de vânat al comunei Săsar se va da în arenda pe durata de 10 ani, cu începere dela 1 Iunie 1932.

Licitarea va avea loc la primăria comunei Săsar în ziua de 10 Martie 1932 ora 9.

Condițiunile de licitație sunt afișate la primăria comunală unde se pot vedea între orele de serviciu.

Săsar, 28 Ianuarie 1932.

Specii noi în avifauna României

O rectificare

de ION CĂTUNEANU

Cercetând literatura despre *Corvus Corone L.*, am găsit în „Revista Vânătorilor” No. 8 din 1931/XII la pag. 110, un articol al d-lui dr. Raul Călinescu intitulat: „Specii noi în avifauna României” în care spune textual:

1) „*Corvus corone L.* (Madarasy, 1899—1903, p. 460), probabil atât sub formă tipică (Ardeal) cât și sp. *Orientalis Eversm.* (Muntenia, după exemplarele comunicate verbal de I. Cătuneanu), această din urmă subspecie mai puțin sigură”.

Afirmația d-lui Călinescu că i-ași fi comunicat verbal existența subspeciei *Orientalis Eversm* în România mă surprinde, deoarece nu am întâlnit vreodată această pasăre în cercetările mele și deci nu i-am putut face comunicarea la care se referă.

De altfel după ornitologi de seamă ca Hartert, forma *orientalis Eversm.* nu este europeană și până în prezent a fost găsită numai în regiunile extremului Orient (China de Nord, Japonia, etc.).

Dacă ași fi făcut această descoperire atât de interesantă nu m-ași fi mărginit a o comunica în mod verbal numai d-lui Călinescu ci ași fi adus-o așa cum se cuvine la cunoștința publicului. Este de mirare că din conversațiuni colegiale să se scoată comunicări pentru publicațiuni științifice. Asemenea proceduri dau naștere la erori și confuziuni regretabile.

Comunicările științifice trebuiesc făcute numai pe baza materialului care urmează a fi examinat după anumite metode.

Probabil că d-sa și-a reamintit convorbirea avută cu mine mai demult la laborator despre special *Corvus corone L.* pe care o posed în colecția mea.

Cum însă nu i-am vorbit nici odată de vre-o descoperire privitoare la *orientalis Eversm*, mă simt obligat a face această rectificare.

La Consiliul Internațional Cinegetic

Comisiunea permanentă creiață de către Consiliul Internațional Cinegetic pentru examinarea specială a chestiunilor ce privesc pasarile-vânat migratoare, s'a adunat la Paris.

Din această comisiune fac parte: D-l Maxime Ducrocq, Președintele C. I. C. (Franța); Profesorul Ghigi (Italia); Conte Hartig (Austria); D-l Kiss de Nemesker, mare maestru al vânătorilor Maghiare; D-l Leschevin, membru în consiliul superior de vânătoare din Belgia; D-l Lilette, Ad-tor la ape și păduri; D-l Müller Tesch, Președintele lui St. Hufert Cub din Luxemburg; D-l N. ăulescu, Directorul G-ral al vânătoarei din România; D-l Savidè, Președintele Uniunii vânătorilor și trăgătorilor greci; Profesorul Schoenischen (Germania); D-l Zoricic, vicepreședintele comitetului central al asociației regionale a vânătorilor (Jugoslavia) și contele d'Adix, Secretarul General al C. I. C. (Franța).

În cursul sesiunii sale, comisiunea exprimă tocmai măsurile ce trebuiesc sugerate diferitelor state în ce privește reglementarea vânătoarei sitarului, a prepeliței, a păsărilor de mare, de bală și de ma'uri, în special în ceiace privește epocile de deschidere și oprire a vânătorului, ținând seama de împrejurările climatice și metereologice.

C. I. C.

21 Rue de Clichy Paris

Am mai pierdut un vânător

Constantin G. Lăzărescu ne-a părăsit. Vestea aceasta a umplut de jale inima camarazilor care l-au cunoscut. Figura simpatică a pasionatului vânător, va rămâne veșnic în amintirea noastră, deoarece alesele sale calități sufletești obliga pe toți să-l iubească.

Mare proprietar înainte de expropriere, își păstrase moșoara rămasă la Ulmeni-Ilfov, iar când trebile îi permiteau supraveghea, în calitate de administrator al societăților de vânătoare Ciornuleasa și Socodor, fazaneriile pe care le înființase, pe teritoriile de care îngrijea cu dragoste.

Uniunea Generală a Vânătorilor, deplânge această pierdere, exprimându-și regretul și durerea că s'a dus încă un membru drag al ei, care lupta cu atâta patimă și abnegație pentru realizarea scumpului nostru ideal.

RECTIFICARE

Suntem datori a face cuvenita rectificare cu privire la o regretabilă omisiune în descrierea Vânătoarei Regale dela Casa Verde-Timișoara, unde n'am trecut numele D-lui Profesor Dr. Udrisky, care făcea parte dintre invitații M. S. Regelui. Rugăm pe D-l Profesor să erte această scăpare din vedere, asigurându-l că pe viitor nu se va mai repeta. Redactorul nostru neputând lua parte la aceste vânători, nu poate să se informeze decât dela participanți și astfel se pot strecura erori.

Foto Teodory
Vânătoarea din pădurea Libnița-Ghivoghea (jud. Constanța)
în ziua de 31 Ianuarie 1932.
Rezultatul 4 vulpi împușcate de D-nii Juol, Jglody, Maior A.
Theodory și inginer Vitzel.

S'a dus svonul...

Intr'unul din marele noastre cotidiane a fost răspândită în toată țara vestea, despre o vânatoare la care s'au împușcat doi mistreți. Chestiunea n'ar prezenta o atât de mare importanță, dacă știrea ar fi privită numai din punctul de vedere al marelui public nevânătoresc, căci la alte vânători s'au vânat mult mai mulți porci mistreți și chestiunea n'a fost relevantă de nici un

Scenă dela vânătoria organizată de soc. «Lunca» București, în pădurea Cernica Ilfov.
Mistrețul vânat de D-nii C. Tănase și A. Wimmer.
Greutate 180 kgr.

cotidian. Importanța care evenimentul l-a avut, din punctul nostru de vedere, este însă terenul și proprietarul, iar pentru marele public, unul dintre vânători, care a tras într'un mistreț concurând la doborârea lui și acela este cunoscutul nostru artist comic C. Tănase, dela Teatrul Cărbuș.

Din punct de vedere cinegetic, Societatea de vânatoare «Lunca» din București, a făcut progrese, pe care suntem obligați moralmente să le relevăm. Înainte vreme, membrii societății, nu aveau alt ideal, decât să-și strângă un număr cât mai mare de terenuri de vânatoare, deoarece nu se mai găsea vânat suficient pe cele existente. Pe măsură ce educația și conștiința vânătorului corect s'a redeșteptat la noi, au înțeles toate societățile că prima grijă a vânătorului este să ocrotească și să înmulțească vânatul pe terenul secătuit, nu să adauge la el altul pe care nu s'a vânat. Repopulare, ocrotire, colonizare cu vânat, a terenurilor, iată astăzi marea și nobila deviză a fiecărui vânător. Tocmai de aceea suntem datori a releva, cum a făcut ziarul «Universul», cazul societății de vânatoare «Lunca» din București, în fruntea căreia se găsește un om energic și un vânător de elită, D-l Dr. Costinescu, secondat cu multă pricepere de către D-nii Col. Al. Dumitrescu și Anton Vimer. Dacă am vorbi numai de frumoasele case de vânatoare clădite recent în pădurile Pasărea și Cernica, de începutul colonizării de fazani, de ogoarele pentru vânat și de faptul că au fost prăsite 5 căprioare și un țap pe teritoriul Cernica, se poate deduce că viitorul este calea progresului pe care conducerea Societății este absolut hotărâtă să meargă, cu orice sacrificii.

În sezonul acesta de vânatoare societatea «Lunca» a avut următorul rezultat de pe terenurile Cernica Tânganul cu trupurile Pasărea, Nebuna și Afumași-Sirava: 917 epuri, 7 mistreți și 11 vulpi. Celelalte terenuri n'au fost bătute.

La vânătoria organizată pe terenul dela Cernica, lângă București, la 24 Ianuarie 1932, au eșit în bătaie 20 de porci mistreți din care s'au împușcat numai doi.

Această vânătoare frumos organizată de D-l Col. Dumitrescu și a Vimer a întunecit un număr de 26 de vânători printre care notăm pe D-l Dr. I. Costinescu președintele societății, D-nii general G. Manu și I. Stănculeanu vice-președinți, Colonel Dumitrescu maestru de vânatoare, Maior Al. Teodori, Mayrodi, Al. Bonachi, Cpt. I. Rîșanu, Prof. Gr. Slavu, Victor Vastelli, Al. Ionescu, M. Capră, Ștefan Șendrea, C. Tănase, Ing. C. Becker. Aur Popescu, Grigore Niculescu, Căpt. Av. Jean Niculescu, Pretorian, Col. Vulcănescu și alții.

Unul dintre cei 2 mistreți vânați a fost împușcat de D-l C.

Tănase artist și A. Vimer; cellalt de către D-l Ing. C. Becker. S'a constatat, că deși în această pădure au fost vânați 458 de epuri în sezonul acesta, numărul de exemplare de reproducție este suficient de mare.

Este de remarcat că răpitoarele au fost distruse de organele de pază ale Societății, în vederea fazaneriei care urmează să ia o extindere însemnată pe acest teren.

PLATA COTIZAȚIEI

Am arătat în numerile trecute ale revistei, că Uniunea a hotărât să nu se mai trimită membrilor revista cu ramburs la 15 Ianuarie 1932, ci odată cu expedierea exemplarului din luna Aprilie 1932, și aceasta spre a veni în ajutorul celor ce ne-au rămas credincioși chiar pe aceste timpuri grele.

Adăugăm că acei ce doresc să ne trimită cotizația la începutul acestui an, fac un gest frumos, aducându-ne un serviciu real, din pricină că o ducem foarte greu, apoi că micșorează taxa cotizației cu valoarea rambursului care se majorează prin sistemul acesta.

Au fost mulți membrii, care au răspuns acestei rugăminți și ne-au trimis sau ne-au adus cotizația de 300 Lei pe anul 1932, deasemenea și societățile de vânatoare, cu contribuții mai importante.

Mulțumim cu căldură tuturor, asigurându-i că frumosul gest pe care l-au făcut, a sădit în sufletul nostru credința că Uniunea Generală a Vânătorilor din România nu va pieri niciodată, grație membrilor ei devotați și a societăților de vânatoare care sunt alături de ea.

INFORMAȚIUNI

Alfăm că în cursul luni Februarie va sosi în țară D-l Comandor Zuckschwerdt, reprezentantul renumitei întreprinderi «Mascot Fox» din America și va ține în capitală o conferință asupra acestei interesante organizații de creșterea vulpilor argintii. «Mascot Fox» este astăzi cea mai vastă și bine organizată întreprindere din lume, pentru creșterea și comercializarea vulpilor argintii.

Deoarece această conferință nu va fi anunțată prin ziare, D-nii membrii care doresc a asista la conferință sunt rugați a ne face cunoscut acest lucru, pentru a li se trimită invitațiuni scrise pentru ziua conferinței.

TABLOU

de membrii soc. de vânatoare «Prepeleța» com. Otelec, județul Timiș

Varga Petru, Varga Pavel, Teodor Idvoreanu, Szlak Gh. Mül-ler Ioan, Milin Simion, Varga Ilie, Varga Francisc, Kokai Ștefan, Varga Gașpar, Surdan Trăilă, Boka Gh., Varga Andrei, Szlak Ștefan, Varga Antoniu, Varga Alexandru, Konrat Petre, Horvath Ștefan, Surdan Petru, Voican Ștefan, Bugărin Petru, Varga Ludovic, Boka Ion jun., Boka Ștefan, B. Varga Pavel.

TABLOU

de membrii soc. de vânatoare «Avram Iancu», din comuna Sântmartin, județul Bihor

Komjic Alecsandru, Fiuzi Gheza, Moș Teodor, Popa Teodor, Panatescu Marin, Papo Iosif, Vereș Teodor.
Paznici de vânat: Bodea Pavel pe terenul Rontău, Marja Gheorghe pe terenul Haieu, Ciorba Petre pe terenul Sântmartin, Cuc Mihai pe terenul Sântelec.

Controlor de vânatoare asupra paznicilor pe toate terenurile: Legi Adalbert, paznic public.

TABLOU

de membrii soc. de vânatoare din «Prundul Bărgăului» județul Năsăud

Vlad Anton, Bruj Anton, Vlad Grigore, Iudean Mihai, Oltean Ioan, Pintican Simion, Pavel Ioan, Lenca Isip, Monda Vasile, Tonea Simion, Tonea Ștefan, Pop Dănilă, Tonea Teodor, Frunzică Ioan, Ernest Pastore, Teut Ioan, Axente Ștefan, Dan Crișan, Tocarev Pavel, Luncan Alexandru, Găța Ștefan, Luncan Nicolae, Tonea Ilie, Vlăsa Ioan.

TABLOU

de membrii soc. de vânatoare «Avram Iancu» com. Hăderat județul Arad

Dr. Petica Petrilă, Martin Gulaci, Teodor Banu, Gheorghe Hoțiu, Ioan Petica, Stoian Teodor, Carol Fischer, Zaharie Rus, Gheorghe Bogoiu, Iosif Fesler.

TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Cercul Micilor Vânători» din Ploești

Alexandrescu Gheorghe, Avralescu Emilian, Anton N. Gheorghe, Alexandru Ilie Stoica, Andrei C. Marin, Albulescu Traian, Albulescu Gheorghe, Arendt R., Andrei Spirea, Andreescu Constantin, Althonz Wilhelm, Alexandrescu T. Stelian, Bucoveanu C. Petre, Bârlează N. Vasile, Bradel Edmund, Bădulescu Simion, Botoc C. Andrei, Bageac V. Constantin, Bârlează Gheorghe, Bonciu M. Florian, Boucher R., Bălășoiu Vasile, Bucur M. Gheorghe, Bălășoiu Ioan, Constantin Vasile, Comișel Ioan, Ceaușogiu Constantin, Cristache G. Dumitru, Cristescu Costică, Constantin Gr. Bucur, Călin Vasile, Cristodorescu Ion, Costea Marin, Constantinescu Constantin, Crișan Grigore, Constantin Gh. Ion-ță, Constantinescu Sorin, Câmpeanu Vasile, Constantinescu S. Nicolae, Dumitru Dumitru, Dumitru I. Petre (Secăreanu), Dumitrescu Gheorghe, Dumitrescu C. Petre Dumitrescu Iancu, Dinu I. Gheorghe, Drăgulănescu Stroe, Dumitrescu Stelian, Dumitrescu Spirache, Dumitru N. Vasile, Dobrescu Dumitru, Duque Adolf, Diamandy Alexandru, Dumitrescu Mihail, Ducu I. Nicolae, Dobrescu Emil, Diamandy Al. Radu, Enescu Chiru Gheorghe, Enescu Chiru Mihai, Franceschino Francisco, Fronescu Constantin, Frone C. Gheorghe, Georgescu Costache, Georgescu Alexandru, Gheorghiu P. Ioan, Gheorghe Ion, Geambașu Corneliu, Gheorghiu Ilie, Grigorescu B. Dumitru, Gereș C. Ștefan, George Stanler Green, Georgescu Ilie, Georgescu Marin, Heinze Ernest, Hristoduiu Luzzi, Heintze Wilhelm, Ilescu Gheorghe, Ieremia Ion, Ionescu Vasile, Ionescu N. Dumitru, Ionescu C. Dumitru, Ion St. Ioniță, Ioan Mitrea Ioniță, Ioniță Gh. Voicu, Ivănuș Stelian, Iosifescu Petre, Ionescu Nae (Răboj), Ionescu Nicu-Boeru, Ionescu Nicolae, Iordănescu Paul, Iordănescu Petre, Ion Ștefan Nicolae, Iordăchescu Constantin, Iosif Nicolae, Ipcar Mircea, Ionescu Vasile, Ionescu Jordan, Ionescu G. Nicolae, Ionescu Dumitru, Kemmel Antoniu, Kissilievski Ion, Lăzăroiu V. Ioan, Lăzărescu Dumitru, Löbol Ionel, Lazăr Ion, Ludovico Mori, Loghiade Dumitru, Marinescu Marin, Marinescu Gh., Minculescu Petre, Mazzuchelli V. Victor, Marcian T. Nicolae, Mogâidea Const. Mirciou Tudor, Mândoiu Stan, Manolescu Gh., Miculescu Miha I, Marin C-tin Ilie, Matache N. R. Chelu, Mihăilescu M. Dumitru, Măcărăscu Alex. Magduff I. Percy, Moiescu Ovidiu, Mihai Dobre Mirică, Mănescu R. Ion, Marin Bunea Nicolae, Moiescu Grigore, Mareș R. Gheorghe, Manolescu Nicolae, Marin C. Ștefan, Nepoescu Mitiță, Negoescu George, Niculescu Alexandru, Neicu Marin, Nedelescu Lache, Niculescu Radu, Novac Constantin, Nculescu Iosif, Niculescu Gheorghe, Năstăsescu Iancu, Nișescu Constantin, Nedelcu Simion Ion, Neacșu D. Dincă, Niculescu N. N., Oprescu Mitiță, Oprea Nicolae, Popescu Nae, Popescu Pretor Petre, Pilișemco Mihail, Pantelimonescu I. Ion, Peire N. Dumitru, Păun Alexandru, Predeleanu Sebastian, Peiovari Cristu, Pfintner George, Paraschivescu C. Mișu D-tru, Pătrașcu Nicolae, Protopopoiu Gheorghe, Pleșa Niță, Păunoiu A. Ion, Popescu D. Alex. Păunescu B. Marin, Podea M. C. Gheorghiu, Popescu G. Petre, Popescu Nicolae, Petre T. Stroe, Papp G. Moscu, Păunoiu G. Pavel, Popescu N. Ion, Pătrulescu David, Roseanu Paul, Rădulescu N. Gheorghe, Rădulescu Mihail, Racoveanu Radu, Rădulescu I. Dumitru, Râmnicianu N. Ion, Rotaru P. I. Stelian, Rădulescu Dumitru, Rotaru P. I. Const., Rosea Petre, Romanescu Emil, Rădulescu Alexandru, Rădulescu V. Marin, Stănescu Radu, Slonimski Carol, Săvulescu Ștefan, Scurea Ștefan, Ștefănescu Mitiță, State Dumitru, Stoica Petre, Stanciu Stan C-tin, Stavrescu Dumitru, Stanciu Stan Ion, Stehlick Anton, Savu Paraschiv, Stănescu Costică, Stănescu V. Tudor, Scarlătescu Ion, Stănescu I. Const., Spreer Paul, Solzaru Anton Costea, Surdan Mircea, State Alexandru, Ștefan C. Stan, Stănescu C. Alexandrina, Stoica Vasile, Sirăchinescu Eugen Tărășescu Const., Tagaras Gheorghe, Teodorescu C. Ioan, Tănase Cristea, Thut G. Adolf, Tatu I. Gheorghe, Ursulescu Costică, Voicu G. Ilie, Viaicu Nicolae, Venert Gheorghe, Varga Zoltan, Volif Toma, Vadas Karl, Vlad Alexe, Vintilescu T. Alex., Vasile Bucur, Voinescu M., Voinescu M. Regine, Văsi D. A. Gheorghe, Vasilescu Grigore, Voicu Ilie Costel, Zamfirescu G. Nieu, Zaharia Ilie.

TABLOU

de membrii cercului de vânătoare «Avram Iancu» din Câmpeni județul Turda

Bordeu Gheorghe, Briciu Dumitru, Bodea Iosif, Bordea Gheorghe, Crișan Laurențiu, Crișan Rovin, Dobra Totomciu, Jacu Avram, Leach Adrian, Orlea Teodor, Oarga Ioan, Onet Ioan, Pascu Ioan, Pascu Ioan Teodor, Scrob Mircea, Scrib George.

TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Leul», com. Vârful Câmpului, județul I. Orohoi

Gh. D. Talpan, Haralamb Nicolai, D. Gh. Ungureanu, M. Aghierghiese, Spiridon Serenciuc, Dumitru Horodin chi, Th. Barbălată C. Turtureanu, C. Sorocianu, Th. Bontea, I. C. Handrea, Alex. S. Roseti, M. C. Nemține, C. M. Jipa, Th. C. Ozmiuc, V. P. Honceriu, N. D. Cucu, Z. N. Axinte, D. M. Rusu, D. I. Axinte.

TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Tormac», jud. Timiș-Torontal

Linția Valeriu, Iuhász Francisc, Ardelean Todor, Toth Francisc, Mersdorf Ioan, Jurca Sima, Crăciun Alexandru, Toth Miha, Bujdoso Ioan, I. Toth Carol, Dömonkos Francisc, Kálozy Ioan, Cs. Toth Alexandru, Korsos Adam, Palicsák Iosif, Hehn Iosif, Stupariu Colomao, Babella Ioan, Dehelean Virgil.

TABLOU

de membrii soc. de vânătoare «Unirea» din Cătrunești-Măineasca, jud. Ilfov

Gh. P. Gheorghe, Lache Neagu, Alexandru Constantin, Petre Negoită, Constantin Ene, Ghiță D. Anghel, Ilie D. Anghel, Ștefan Gh. Vasile, Vasile D. Vasile, Petre N. Stoian, Gheorghe Ghiță, Anton Gheorghe, Dumitru S. Preda, Nicolae S. Dan, Mihail Părvu.

MICA PUBLICITATE

VANATOR rutinat și silvicultor practic în toate ramurile Setzer, Rădăuți str. I. Manu 229, Bucovina.

DE VÂNZARE întreaga colecție a «Revistei Vânătorilor» dela apariție până în prezent (12 ani) pentru suma de 3000 Lei. Costică Duca, str. Lacului 14, București III.

BRIGACIER de vânătoare, caut angajament, eventual și agricultor practic în ambele ramuri, în special la prăsierea vitelor de tot soiul, persoană de toată încrederea, etatea 36 ani. Salariu după învoială. Adresați Dumitru Orodan, Grânicerul 40, jud. Arad.

Foto Malor Sinu

Participanții dela vânătoarea organizată de soc. de vânătoare Diana din București, la Vadul Anii-Ilfov, în drum spre locul unde vor aștepta vânatul.

ORICE PUBLICAȚIE TREBUE SĂ NE SOSEASCĂ CEL PUȚIN PÂNĂ LA 15 ALE LUNEI, PENTRU A PUTEA APARE ÎN NUMARUL LUNEI VIITOARE AL REVISTEI. — NU SE ÎNAPOIAZĂ NICI UN FEL DE MANUSCRIS.

PUBLICAȚIILE OFICIALE SE PLĂTESC CU ANTICIPAȚIE SOCOTITE CU 3 LEI CUVANTUL.

Se poate livra și cu
armare separată a
oțelilor
țevei de
glonț.

Cel mai bun și mai efin
DRILLING fără cocoșe
al tipurilor noastre.

Noul nostru Drilling fără cocoșe
„MARS“

C. A. FUNK & Co., Fabrică de arme, SUHL - Germania

VINDEM depozitul nostru de modele dela Uniune la prețul de cost. Printre ele se găsesc: Arme mixte sistem Bock, cu 2 țevi lisse, Drillinguri, arme cu 2 țevi lise, expresuri (două țevi de glonț), cu și fără ejector automat, carabine de vânătoare cu repeliție, cu și fără lunete.

Execuțiuni speciale, modificări reparațiuni, urgente și efine. Oferte de prețuri la cerere.

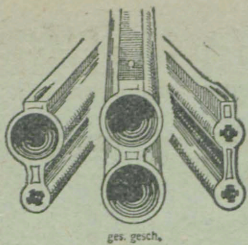
Reuniunea Română a Prășitorilor de Câini

Sediul: CLUJ — CALEA VICTORIEI No. 27, Etaj II

Aduce la cunoștința celor interesați că le stă la dispoziție în orice chestiune Chinologică și Chino-technică. Mijlocește GRATUIT cumpărări de câini, dar numai de rasă cu pedigree. Ține registrele matricole oficiale pe toată țara, pentru toate rasele de câini, pedigreeurile emise de noi fiind recunoscute ca sigure oficiale în străinătate.

UNIUNEA CHINOLOGICA CEHOSLOVACA
(C. K. U.)

Președinte, Cpt. retr. **FELIX WERLIK, BRNO, KESSELSCHMIEDGASSE 10** având contract de reciprocitate cu R. R. P. C. stă la dispoziția membrilor reuniunii în orice chestiune chinologică. A se adresa prin R. R. P. C. Contractul se poate vedea în No. 10 și 11, 1930 al Revistei Vânătorilor. La orice corespondență adresați mărci de răspuns.

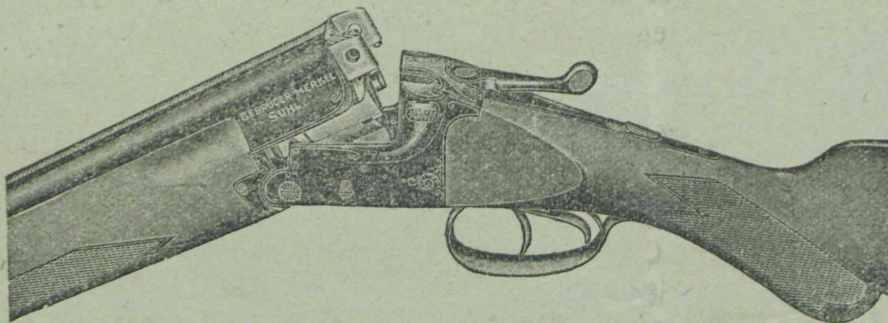

CAMPIONATUL LUMEI PE 1931

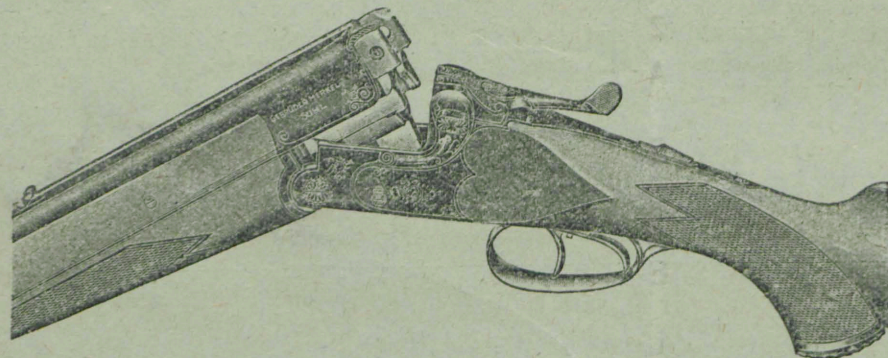
la Monte Carlo, a fost câștigat de un American cu o armă Sist. Bock din **Fabrica Gebrüder Merkel.**

Recordul Germaniei cu 100 de puncte la 100 de porumbei a fost repurtat cu o armă dela Gebrüder Merkel, sistem Bock.

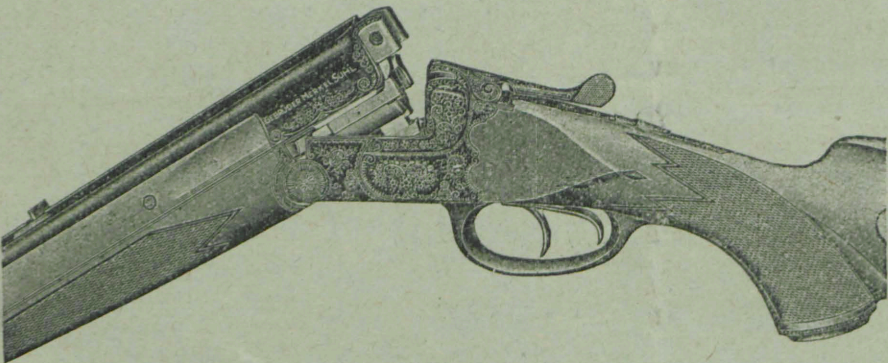
Cele mai bune arme pentru tirul sportiv și de vânătoare, sunt armele **Gebrüder Merkel** cu țevi suprapuse, care se fabrică și se livrează, exact după dorințele clienților, cu garanția unui tir excepțional și o funcționare fără cusur.

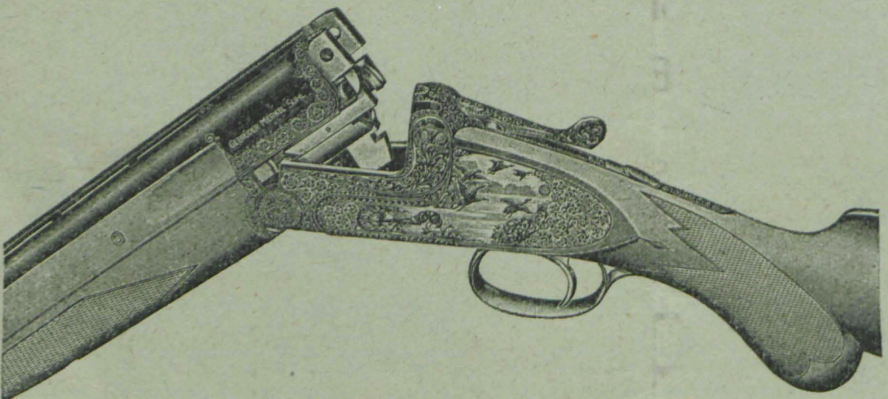
Mod. 400 E

Mod. 210

Mod. 321 E

Mod. 302

Observați clișeele alăturate de arme Sist. Bock, dela cele mai simple până la cele mai fine modele de lux.

Livrăm :

1. Arme cu țevi suprapuse cu ejector automat dela 320 RM.
2. Arme mixte cu 2 țevi suprapuse dela 300 RM.
3. Arme cu glonț (expres) cu 2 țevi suprapuse dela 535 RM.

Toate aceste prețuri loco fabrica Suhl, fără transport și vamă.

Afară de aceasta, construim arme cu 2 țevi lisse cu sau fără ejector, **Expresuri** cu sau fără ejector, **Drillinguri** în toate modelele, **Carabine** cu țeavă basculantă pentru cele mai puternice încărcături, **Carabine** cu repetiție

**Suhler Waffenwerk
Gebrüder Merkel, Suhl-
Germania.**

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

TELEFON 313/47

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești din interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIATE 400 LEI
COSTUL STEMEI LEI 200

ANUNȚURI COMERCIALE
1 PAGINĂ 500 LEI LUNAR
 $\frac{1}{2}$ " 250 " "
 $\frac{1}{4}$ " 125 " "
MICA PUBLICITATE 1 Leu cuvântul

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„REVISTA VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare al
tuturor vânătorilor din toată țara, care
au să-și spună ceva. De aceea, dacă
aveți ceva de cumpărat, de vândut, de
schimbat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„REVISTEI VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

La 1 Ianuarie, ale fiecărui an, revista se trimite contra ramburs.

UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGETI-VĂ IN JURUL „UNIUNEI”

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 25 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHI 30 LEI

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL“, S. A., STR. BREZOIANU, 23-25 — BUCUREȘTI